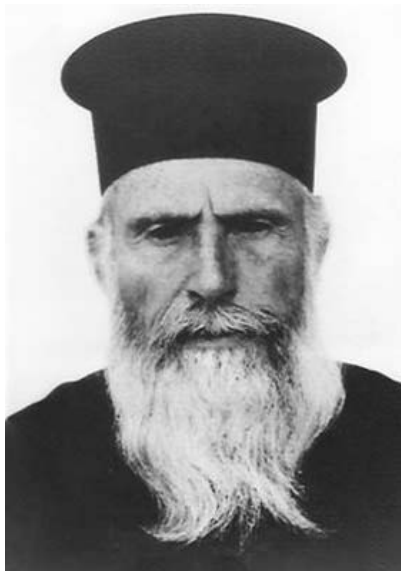

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ Π. ΣΙΜΩΝΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗ (+1988)

επιλεγμένα από τα πέντε βιβλία που έγραψε γι' αυτόν ο μαθητής του π. Ζωσιμάς

Ο π. Σίμων Αρβανίτης

Το παρόν κείμενο είναι το μεγαλύτερο μέρος μιας εργασίας του εν Χριστώ αδελφού Νικολάου Ζερβού, χειροτονημένου αναγνώστη της μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας.

Όπως αναφέρει ο ίδιος: «Στο εν συνεχεία ολιγοσέλιδο πόνημα, που παραδίδω ανιδιοτελώς στην αγάπη των πιστών αδελφών, **συνέλλεξα μόνο όσα ευρίσκονται ειπωμένα από τον πατέρα Σίμωνα και περιλαμβάνονται στους πέντε τόμους των βιβλίων του πατρός Ζωσιμά**, τα οποία παρουσιάζουν ένα κάποιιο γενικότερο ενδιαφέρον, όπως π.χ. οι προφητείες του. Η όλη αυτή σύντομη εργασία μου ακολουθεί τη σειρά των τόμων του πατρός Ζωσιμά.

Στο τέλος κάθε κειμένου υπάρχει μια παρένθεση και μέσα στις αγκύλες της είναι γραμμένο ένα κεφαλαίο γράμμα που παραπέμπει στον τόμο της συγγραφής του πατρός Ζωσιμά, ακολουθεί μία παύλα και ένας ή περισσότεροι αριθμοί, που παραπέμπουν στις σελίδες του τόμου, απ' όπου ξεσήκωσα το σχετικό κείμενο. Π.χ., (Γ-89), θα πει ότι το συγκεκριμένο κείμενο το βρήκα στον Γ' Τόμο, στη σελίδα 89, της συγγραφής του πατρός Ζωσιμά, κ.ο.κ.». **ΤΡΙΤΗ, 21 ΦΕΒΡ. 2012, Ν. ΖΕΡΒΟΣ.**

Παρουσίαση του επιλεγμένου κειμένου, με προσθήκη αρίθμησης, τίτλων και υποσημειώσεων υπό Λεοντίου Μοναχού Διονυσιάτου:

01. Η σωματική εργασία ως άσκηση. Το 1942, ο π. Σίμων διορίστηκε, από τον Μητροπολίτη Καρυστίας Παντελεήμονα (Φωστήρη), δικαίος και πνευματικός της Μονής της Μεταμορφώσεως, που απέχει από την Κύμη 5 χιλ. περίπου. Εκεί ο π. Σίμων έσκαβε τον κήπο της μονής επίτηδες για άσκηση. Και όταν τον ρωτούσαν γιατί δούλευε, αφού δεν είχε φάει τίποτε, πώς θα άντεχε, απαντούσε:

«Τώρα πρέπει να ασκηθώ και να νικήσω τις αμαρτίες, αλλιώς η αμαρτία δεν νικείται με τίποτα. Νικείται μόνο με την άσκηση και την πίστη». (Α-59/60).

02. Ο Γέροντας είχε πολύ παρρησία και αφοβία. Μια ημέρα, στο Μοναστήρι της Μεταμορφώσεως στην Κύμη, είχε μαζευτεί πολύς κόσμος. Είχαν πάει και μερικοί αντάρτες και είχαν και ένα κοντάρι με το κεφάλι κάποιου παπά που είχαν σκοτώσει. Ένας από αυτούς είχε ανέβει ψηλά σε μια εξέδρα και φώναζε: Ζήτω η ελευθερία, κάτω η παρθενία!

Ο Γέροντας, ακούγοντας αυτά, κυριεύθηκε από ζήλο Κυρίου Σαβαώθ και ξεκίνησε να πάει να δώσει ένα μάθημα στον ασεβή. Ένας από τους πατέρες της Μονής προσπάθησε να τον συγκρατήσει, λέγοντάς του: «Τι πας να κάνεις πάτερ Σίμων; Δεν βλέπεις το κεφάλι του παπά στο κοντάρι»;

Ο Γέροντας δεν του έδωσε σημασία και προχώρησε προς τον αντάρτη. Ανέβηκε πάνω στην εξέδρα και τον ήλεγξε με πολύ αυστηρό τρόπο και κατέληξε:

«Όλα όσα λες είναι αμαρτία. Πού ξέρεις εσύ, τι είναι παρθενία; **Πώς τολμάς να λες τέτοιες βλακείες και ανοησίες για πράγματα που δεν ξέρεις;** Δεν μπορείς να λες «ζήτω η ελευθερία, κάτω η παρθενία. Και επί πλέον δεν σου επιτρέπεται να μιλάς με τον τρόπο αυτό σε ένα άγιο χώρο, όπως είναι το Μοναστήρι».

Και τον πιάνει ο π. Σίμων και με δύναμη, που εκείνος δεν φανταζόταν πως είχε ετούτος ο παπάς, τον κατέβασε από την εξέδρα. Ο κόσμος όλος, που ήταν μάρτυρας της σκηνής εκείνης, έμεινε κατάπληκτος από το θάρρος του π. Σίμωνα και από την παρρησία και την αφοβία, με την οποία μίλησε για την παρθενία.

Μαινόμενος ο αντάρτης όπλισε το όπλο του έτοιμος να σκοτώσει τον π. Σίμωνα. Όμως, ένας άλλος αντάρτης, που ήταν μαζί του, τον σταμάτησε, λέγοντάς του: «Για όνομα του Θεού! Μην το κάνεις αυτό! Αν τον σκοτώσεις, όλο το χωριό θα ξεσηκωθεί εναντίον μας, γιατί, αν το

χωριό αυτό ζει ακόμη, το οφείλει στον παπά αυτόν. Αυτός είναι ένας άγιος άνθρωπος. Μάλιστα κάνει και θαύματα». «Έτσι, σταμάτησε το κακό ως εκεί. Φανερό ήταν η επέμβαση του Θεού», τελειώνει ο αφηγητής. (Α-66/67).

03. Χορτασμός πολλών με ολίγα:

Ένα απόγευμα είχαν πάει πάλι εκατοντάδες άνθρωποι στο Μοναστήρι (Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως στην Κύμη) για αγρυπνία και με την ελπίδα πως ίσως υπήρχε και δυνατότητα να φάνε κάτι, γιατί η πείνα θέριζε τον κόσμο. Έτος 1943, γερμανική κατοχή. Στο Μοναστήρι είχαν μόνο μια φούχτα ρεβίθια σε ένα σακκουλάκι και μία φούχτα πλιγούρι σε ένα άλλο.

Ο π. Σίμων είπε στη μαγείρισσα Μοσχούλα: Άκουσε τι θα κάνεις. Θα βάλεις στη φωτιά τα δύο μεγάλα καζάνια και θα γεμίσεις ως τη μέση νερό. Μόλις δεις να κοχλάζει το νερό, ρίξε τα ρεβίθια στο ένα καζάνι και το πλιγούρι στο άλλο, για να κάνουμε φαγητό και να φάει ο κόσμος.

Η Μοσχούλα είχε ζωηρές αμφιβολίες γι' αυτά που άκουσε, αλλά ο π. Σίμων την ήλεγξε αυστηρά και της είπε:

Κάνε, παιδί μου, υπακοή. Κάνε ό,τι σου λέω εγώ και άφησε τις κουβέντες. Η Μοσχούλα φοβήθηκε, βλέποντας τόσο αυστηρό και στεναχωρημένο τον Γέροντα και είπε: Καλά πάτερ Σίμων. Θα κάνω όπως είπες. Μόλις έβρασε το νερό, η Μοσχούλα έριξε τα υλικά στα δυο καζάνια. Μετά από λίγο πήγε να δει, τι γίνεται με το φαγητό. Και τι να δει! Βλέπει τα δύο καζάνια να έχουν γεμίσει φαί και να φουσκώνουν! Στις φωνές της έτρεξαν όλοι, φέρνοντας διάφορα δοχεία και τα γέμισαν φαγητό, να προλάβουν, να μη ξεχειλίσουν τα καζάνια και χυθεί το φαί.

Το πρωί έφαγαν όλοι όσοι είχαν πάρει μέρος στην αγρυπνία. Και ήταν πολύς λαός! Και οι πατέρες της Μονής είχαν για αρκετές ημέρες πλούσια και χορταστική τροφή!

Πολύ αργότερα μετά από το παραπάνω θαύμα, ο πατήρ Σίμων διηγήθηκε σε Μοναχούς, ότι προβληματίσθηκε, βλέποντας όλα τα θαύματα που γινόντουσαν στο Μοναστήρι και, όπως περπατούσε στον κήπο, έλεγε απευθυνόμενος προς τον Κύριο:

«Κυρίε μου, παρακαλώ, δεν ξέρω εγώ ποιος είμαι; Δεν ξέρω εγώ ότι είμαι ένας μεγάλος αμαρτωλός; Αυτά τα θαύματα γίνονται μόνο από Αγίους. Πώς συμβαίνει να γίνονται και με μένα; Κύριε μου, σε παρακαλώ να μου λύσεις την απορία μου αυτή».

Εκείνη τη στιγμή μου έγινε μια ζωντανή αποκάλυψη, είπε ο Γέροντας. **Άκουσα δυνατά τη φωνή του Θεού να μου μιλάει**, αναφέροντας το όνομά μου και ένοιωθα κάθε λέξη να μου χτυπάει αισθητά το μέτωπο:

«Σίμων, λες πως είσαι αμαρτωλός. Είσαι! Δεν σε έχω κατατάξει στους αγίους μου, αλλά στους δικαίους. Όταν βλέπω να με παρακαλās νύχτα-μέρα να σου στέλνω βοήθεια για να φάει ο κόσμος και τους έχεις σαν μπαρμπούνια κι' εσύ να μην τρως, αλλά να μένεις μερόνυχτα νηστικός, να είσαι σαν μια σκιά του εαυτού σου, αφού έχεις τόσο μεγάλη αγάπη για τα πλάσματά μου, πώς Εγώ να μη σου στέλνω αυτό που μου ζητάς; Γι' αυτό σου λέω πως, αν συνεχίσεις να έχεις αυτή την αγάπη μέχρι τέλους, εγώ θα σε ευλογώ και δεν θα σου λείψει τίποτε». Ο Κύριος σταμάτησε να μιλάει. Ήμουν έπειτα από αυτό, συνέχισε ο Γέροντας, όλος χαρά. (Α-69/71)

04. Φιλοξενία. Μετά τα θαύματα του χορτασμού εκατοντάδων ή και χιλιάδων λαού κατά τη διάρκεια της Κατοχής, που σημειώθηκαν στο Μοναστήρι της Μεταμορφώσεως, όπου ήταν τοποθετημένος ο π. Σίμων από τον Μητροπολίτη Καρυστίας, ο Γέροντας, διηγούμενος αργότερα τα θαύματα αυτά στους Μοναχούς του, στην Ιερά Μονή πλέον του Αγίου Παντελεήμονος, στη Νέα Πεντέλη, της οποίας υπήρξε ο κήτωρ, τους έλεγε:

«Παιδιά μου, προσέξτε καλά τη φιλοξενία. Ας μην έρθει κανένας και φύγει χωρίς να πάρει κάτι. Όσο κι' αν αυτός δεν θέλει να πάρει τίποτε, εσείς να επιμένετε να του δώσετε κάτι για ευλογία, λίγο φαγητό, έναν καφέ, λίγο ψωμί, ό,τι έχετε. Γιατί, προσέξτε καλά, αν φύγει κανένας και δεν πάρει τίποτε, εγώ νιώθω να κατεβαίνω στον Άδη. Εδώ δεν ήρθαμε να κάνουμε έργα οικοδομικά, αλλά πνευματικά. **Προηγείται η φιλοξενία και η αγάπη. Ό,τι θα μας μείνει τελικά, αυτό θα χρησιμοποιήσουμε για έργα τεχνικά**». Ακόμη έλεγε και τούτα: «Να ξέρετε καλά, ότι η Κυριακή είναι ημέρα του Κυρίου, ημέρα αναστάσιμη. Πρέπει να μαγειρεύουμε κρέας

(χάριν των προσκυνητών) και όχι όσπρια. Τα όσπρια είναι για τις καθημερινές. Και παίρνοντας κρέας, να παίρνετε ό,τι πιο εκλεκτό, για να ευχαριστείται ο Κύριος». (Α-71)

05. Προσωπικές οικονομίες. Μια κυρία ρώτησε τον Γέροντα:

«Πάτερ Σίμων, είναι αμαρτία να βάζει κανένας κάτι στην άκρη από τις οικονομίες του για κάποιες ανάγκες»; «Όχι, παιδί μου, δεν είναι αμαρτία να έχει κανένας κάτι στην άκρη για ώρα ανάγκης. **Αμαρτία είναι το να σκέφτεσαι μόνο τα λεφτά σου και τίποτε άλλο**», είπε ο Γέροντας. (Α-79 / 80).

06. Ακριβής τήρηση σε τάμα. Η ίδια ως αφηγήτρια προσθέτει:

«Είχαμε τάξει να κάνουμε θεία Λειτουργία σ' ένα εκκλησάκι κοντά στην Αγία Βαρβάρα Λυκόβρυσης. Το εκκλησάκι αυτό βρισκόταν σε μια ρεματιά και ο δρόμος για εκεί ήταν πολύ δύσβατος. Είπα, λοιπόν, στον π. Σίμωνα: Πάτερ Σίμων, ας μη πάμε εκεί. Είναι μακριά και φοβούμαι μήπως κουράσουμε τον κόσμο. Δεν κάνουμε εδώ τη λειτουργία, στην Αγία Βαρβάρα»; «Όχι, παιδί μου. **Εκεί που τάξαμε, εκεί πρέπει να κάνουμε τη Λειτουργία**», απάντησε ο Γέροντας. (Α - 80)

07. Συνείδηση. Μια ενορίτισσα της Αγίας Βαρβάρας, Λυκόβρυση, γράφει: «Ο π. Σίμων στην εξομολόγηση δεν μας έβαζε κανόνα. Σε ρωτούσε, **πώς είναι η συνείδησή σου**, αν αισθάνεσαι καλά ή αν κρατάς κακία στον γείτονά σου ή ο,τιδήποτε άλλο κακό μέσα σου και απαντούσες ανάλογα. Αν δεν συνέβαινε τίποτε κακό, έλεγε πως δεν έχεις τίποτε. Πήγαινε στο καλό και κάνε όπως σε φωτίσει ο Θεός». (Α-87)

08. Πρώτα ο άνθρωπος από το χρήμα. Η ίδια ως άνω κυρία συνεχίζει: «Όταν χάνονταν χρήματα από την Εκκλησία, ο π. Σίμων ήξερε, γιατί τα έβλεπε όλα, αλλά δεν ήθελε να φανερώσει κανέναν. Σκέπαζε τον κλέφτη για το πνευματικό του καλό». (Α- 87).

09. Για τα ψέματα. Κάποτε, ρωτήθηκε ο Γέροντας, αν κάνει να λέμε ψέματα. Σκέφθηκε, σκέφθηκε και τελικά είπε: «Αν είναι να σώσουμε άνθρωπο από κάποιον κίνδυνο, επιβάλλεται να πούμε και ένα ψέμα».

«Μα, δεν είναι αυτό αμαρτία»; αντέτεινε η κυρία που ρώτησε.

«Είναι», απάντησε ο Γέροντας, «αλλά, αν είναι μια κατάσταση ανάγκης για να σωθεί μια ψυχή, ο Θεός το συγχωράει αυτό». (Α- 88).

10. Πως καταστρέφονται τα μάγια. Μια φορά είπε μια κυρία στον π. Σίμωνα, πως στο σπίτι της βρήκε κάτι μάγια, με καρφίτσες και τα παρόμοια, και πως τα έκαψε. Ο π. Σίμων της απάντησε, πως αυτά δεν τα καίνε, αλλά οι πιστοί τα παραδίδουν στην Εκκλησία, γιατί **μόνο η Εκκλησία μπορεί να λύσει τα μάγια και κανένας άλλος**. (Α - 89).

11. Κατηγορίες γάμων... Ένα φτωχό ζευγάρι αρραβωνιασμένων ήθελε να παντρευτεί στην Αθήνα, όπου είχαν και πολλούς συγγενείς. Σε όλες τις εκκλησίες τους ρωτούσαν, ποιας κατηγορίας γάμο θέλανε να κάνουν και ζητούσαν τα ανάλογα χρήματα. Οι πεντακόσιες δραχμές ήταν πολλές γι' αυτούς και τον κουμπάρο τους.

Ο π. Σίμων, στον οποίο πήγαν και τον ρώτησαν το ίδιο πράγμα για κατηγορίες γάμου, χαμογέλασε. Έλαμψε το πρόσωπό του, όταν του είπαν πως ήθελαν την τελευταία κατηγορία, χωρίς πολυέλαιο. Ο πατήρ Σίμων τότε τους είπε: «Παιδιά μου, η Εκκλησία δεν έχει κατηγορίες. Οι πολυέλαιοι θα ανάψουν όλοι να φωτιστεί το Μυστήριο. Όσο για τα χρήματα, ρίξτε ό,τι μπορείτε στο κουτί της Εκκλησίας». (Α - 90).

12. Αφιλόργυρος και συμπονετικός. Από διήγηση ενορίτη:

Όταν χτιζόταν η μεγάλη Εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας στη Λυκόβρυση, ήρθε από τη Γαλλία μια Γαλλίδα με οχτώ - εννέα παιδιά. Ο π. Σίμων βγήκε και έκανε έρανο και της έχτισε σπίτι, να βάλει η γυναίκα μέσα τα παιδιά της. Ήταν μόνη της και χωρίς άντρα και τη λυπήθηκε.

Ερχόταν και έκανε αγιασμό και όταν ήθελα να βάλω κανένα πενηντάρι στην τσέπη του, μου έλεγε: «Όχι, παιδί μου. Ο Χριστός ανέστησε τον Λάζαρο και δεν πήρε φράγκο. Θεράπευσε τόσους παράλυτους και δεν πήρε φράγκο. Εμείς, γιατί να πάρουμε λεφτά»; Και δεν έπαιρνε. Κάθε μήνα πήγαινε στους κήπους και έκανε αγιασμό. Ο πατήρ Σίμων βοηθούσε όλο τον κόσμο. Δεν άφηγε κανέναν αβοήθητο. (Α – 92)

13. Ακενόδοξο ντύσιμο και συμπεριφορά. Η πριγκίπισσα Ειρήνη επισκέφθηκε τον Γέροντα στην Αγία Βαρβάρα και εξομολογήθηκε. Φεύγοντας, πήρε την ευχή του και τον παρακάλεσε να περάσει την επομένη από το Γραφείο της.

Ο Γέροντας την άλλη μέρα φόρεσε τα παλιά του ράσα και ένα παλιό, τριμμένο καλυμμαύχι, άφησε και τα μαλλιά του ελεύθερα και αφρόντιστα, τα τράβηξε και λίγο μπροστά του, για να φαίνονται ακατάστατα. Πήγε στο Παλάτι, τον οδήγησαν στο Γραφείο της πριγκίπισσας και στάθηκε μπροστά της. Εκείνη τα έχασε, βλέποντας τόση ταπείνωση από τη μεριά του Γέροντα. Έμεινε για λίγη ώρα έτσι ακίνητη, αποσβολωμένη, θαρρείς. Μόλις συνήλθε, βγάζει από το συρτάρι της ένα χρυσό μετάλλιο και το κρέμασε στο λαιμό του. Ο πατήρ Σίμων τη χαιρέτησε και έφυγε χωρίς να πει λέξη.

Τα πνευματικά του παιδιά και ιδίως οι γυναίκες τον ρωτούσαν, πως τα πέρασε στο Παλάτι και τι το έκανε το χρυσό μετάλλιο, που του χάρισε η πριγκίπισσα. Ο Γέροντας τις μάλωνε τότε με πολύ αυστηρό τόνο και είπε πως, αν άλλη φορά τον ρωτούσαν για το ίδιο πράγμα, θα τους έβαζε αυστηρό κανόνα. Απ' ό,τι ακούστηκε αργότερα στη Μονή του, του Αγίου Παντελεήμονος, στη Νέα Πεντέλη, ο Γέροντας δεν κράτησε καθόλου το μετάλλιο, αλλά το έδωσε σε μια πολύ φτωχή χήρα. (Α-94 / 95).

14. Ειρηνική και αξιοπρεπής συμπεριφορά. Όταν ο Γέροντας ήταν στην Αγία Βαρβάρα, είχε διαταχθεί από την Μητρόπολη να πάρει τα δυσκοπώδη από την Μονή της Αγίας Ειρήνης Χρυσοβαλάντου. Ο Γέροντας, όμως, είχε πολύ καλές σχέσεις με το Μοναστήρι που ήταν παλαιο-ημερολογητικό. Πήγε εκεί και παρακάλεσε, εάν έχουν τίποτε παλιά και άχρηστα Δυσκοπώδη να του τα δώσουν. Πήρε, λοιπόν, αυτά τα Δυσκοπώδη και τα έδωσε στη Μητρόπολη. Έτσι, τακτοποιήθηκε έναντι της Μητροπόλεως, αλλά και δεν δυσκόλεψε το Μοναστήρι. Ποιος ξέρει, τι θα έκανε άλλος στη θέση του. (Α - 95).

15. Στη Λυκόβρυση και στη Ζούρβα. Μόλις αποπερατώθηκε και εγκαινιάσθηκε ο Ιερός Ναός της Αγίας Βαρβάρας στη Λυκόβρυση, ο Γέροντας υπέβαλε την παραίτησή του από εφημέριος του Ι. Ναού. Μόλις μαθεύτηκε, πήγε στον πατέρα Σίμωνα η Γερόντισσα από τη Μονή της Ζούρβας και του ζήτησε να πάει εκεί ως πνευματικός και Γέροντάς τους. Εκείνος δέχθηκε, αλλά όχι για μόνιμα, γιατί επιθυμία του ήταν να ιδρύσει δικό του, ανδρικό μοναστήρι.

Εκεί στη Ζούρβα πήγε να τον επισκεφθεί, ύστερα από λίγες ημέρες, αφ' ότου έφυγε από την Αγία Βαρβάρα, κάποιον πνευματικό του τέκνο. Δεν βρισκόταν στο Μοναστήρι και η Γερόντισσα του έδειξε προς τα πού πήγε στο βουνό. Τον βρήκε και τον ρώτησε, γιατί αποσύρεται στην ερημιά. Ο Γέροντας του εξήγησε τότε, πόσο απαραίτητη είναι για τον Μοναχό η μόνωση και η μελέτη μέσα στη σιωπή. (Α-100).

16. Εντολή θεία. Ο Γέροντας είπε κάποτε ότι η εντολή ενός ευσεβούς πνευματικού, σε σχέση με τη νηστεία, είναι θεία και δεν επεμβαίνει σ' αυτήν ούτε Σύνοδος. (Α-115).

17. Άμεση προσευχή. Είπε ο Γέροντας: **Όταν σου λέει κάποιος να προσευχηθείς γι' αυτόν, να το κάνεις αμέσως, εκεί που βρίσκεσαι.** Θα κάνεις το σταυρό σου και θα λες: «Κυριέ μου ή Παναγία μου, δείξε, σε παρακαλώ, το έλεός σου στο δούλο σου τάδε και δώσε του την υγεία του ή ό,τι άλλο». Αυτό θα λες. Δύο λέξεις και με αγάπη. (Α - 140).

18. Η αξία του Μεγάλου Αγιασμού. Ο Γέροντας είπε σε κάποιον: «Παιδί μου, ό,τι σου λέω να το πιστέψεις. Αυτό που ένιωσες, το επέτρεψε ο Θεός, για να πιστέψεις πως ο Μέγας Αγιασμός είναι μισή Θεία Κοινωνία. (Α-188).

19. Παρηγορητής ποιμένας. Ο πατέρας Ζωσιμάς, όταν ήταν ακόμη λαϊκός και πήγαινε για εξομολόγηση στο Γέροντα, πολλές φορές πήγαινε σε κατάσταση απογνώσεως για τις πτώσεις του που διαπίστωνε. Ο Γέροντας πάντα τον στήριζε και τον παρηγορούσε και του έλεγε συχνά: «Αγάλι' αγάλι φύτευε ο γεωργός τ' αμπέλι, κι' αγάλι' αγάλι γίνεται η αγουρίδα μέλι». (Α-189). Στην ποιμαντική μέριμνα του Γέροντα εντελώς ξεχωριστή θέση είχε πάντοτε η έμπρακτη αγάπη. Ήθελε να δίνει, να δίνει, να δίνει! (Α-190, όρα και Α-186).

20. Διδακτικός ποιμένας. Ο πατέρας Ζωσιμάς σημειώνει ότι ο πατέρας Σίμων δεν παρέλειψε το έργο της διδασχίας στο βαθμό που μπορούσε να το κάνει. Αν και ολιγογράμματος, ήταν «διδάκτος Θεού» και προσέφερε ως σοφός γραμματεύς ό,τι είχε αποθησαυρισμένο στην αγιασμένη καρδιά του, από την οποία, σαν από θησαυροφυλάκιο, έβγαζε «καινά και παλαιά». (Α-193/195). Ο π. Ζωσιμάς σταχυολόγησε αποσπάσματα από κάποιες ομιλίες του Γέροντα στην Τράπεζα της Μονής του Αγίου Παντελεήμονος, οι οποίες είχαν μαγνητοφωνηθεί από πνευματικά του τέκνα, ως εξής:

Α) Εκείνο που προέχει σήμερα είναι να πιστέψουμε ολόψυχα στο Θεό και ότι τίποτε δεν γίνεται χωρίς Αυτόν. Όλα περιλαμβάνονται στη Θεία Του Πρόνοια.

Ίσως, όμως, ρωτήσουν κάποιοι: «Και τα κακά πώς εξηγούνται; Από το Θεό προέρχονται»; Είναι πολύ μεγάλο ζήτημα αυτό και δεν το επιτρέπουν τα πέντε λεπτά που διατίθενται γι' αυτήν την προσλαλιά να το θίξουμε. Εκείνο που μπορώ να πω είναι πως ο Θεός ούτε θέλει τα κακά ούτε είναι δημιουργός τους. Είναι γεννήματα της δικής μας αμαρτίας και κακίας. Και επειδή εφευρέτης του κακού και της αμαρτίας είναι ο σατανάς, εκμεταλλεύεται τη δική μας κακία και μας κάνει συνεργάτες του. Βλέποντας ο Θεός πως μένουμε στην κακία και την αμαρτία, την οποία, αν και μας θανατώνει, λατρεύουμε και την έχουμε θρονιασμένη στις καρδιές μας, θέλει να μας βοηθήσει να καταλάβουμε πως το κακό είναι κακό και αποβλέπει στην καταστροφή μας εδώ στη γη και στον αιώνιο όλεθρό μας κατόπιν. Και για να βοηθηθούμε σ' αυτό, επιτρέπει να μας βρουν κάποια δυσάρεστα πράγματα, όπως είναι ο πόνος, η θλίψη, οι αναποδιές της ζωής, οι αρρώστιες κλπ. Αν κάποιος π.χ. φθονεί κάποιον άλλον, ο Θεός επιτρέπει να του συμβεί κάποιο κακό για να καταλάβει την κακία του και να μετανοήσει, για να μπει στο δρόμο του καλού και να μη φθονεί, αλλά να αγαπάει τον άλλον.

Εμείς, όμως, τι λέμε; «Ναι, βέβαια, το κακό είναι κακό, αλλά έλα που δεν μπορούμε να απαλλαγούμε από αυτό»!

Λησμονούμε όμως πως ο Χριστός έγινε άνθρωπος γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, για να μας βοηθήσει να απαλλαγούμε από το κακό, μέσα στο οποίο ζούμε και το οποίο μας βασανίζει. Ο Χριστός όμως δεν ήρθε απλώς στη γη για να φύγει από κοντά μας κάπου στα βάθη του ουρανού. Ο Χριστός είναι διαρκώς παρών στην Εκκλησία Του και πάντα κοντά μας. Δεν είπε, αφήνοντας τους Μαθητάς Του μετά την ανάστασή του: «Ίδού εγώ μεθ' υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος»; (Ματθ. κη' 20). Και είμαι παρών όχι μόνο σε έναν τόπο, αλλά παντού (σαν Θεός). Επομένως μπορώ να πραγματοποιήσω ό,τι σας υποσχέθηκα. Αυτά λέει ο Χριστός. Πρέπει όμως να αποφασίσουμε κι' εμείς να πάμε κοντά του. Και αν θέλετε να με ακολουθήσετε, λέει ο Κύριος, και να είστε πάντα κοντά μου, θα με έχετε πάντα κοντά σας, γιατί εγώ είμαι πάντα παρών. Και θα σας δώσω όλα όσα σας υποσχέθηκα και θα ζήτε σαν σε παράδεισο. «Δόξα και τιμή και ειρήνη παντί τω εργαζομένω το αγαθόν» (Ρωμ. β' 10). Η ειρήνη είμαι εγώ, ο Χριστός, και μόνον εγώ μπορώ να σας δώσω δόξα και τιμή. Αν όμως εσείς τρέχετε στα όσα σας προσφέρει ο κόσμος και όχι σε ό,τι σας προσφέρω εγώ, τι να σας κάνω τότε; Εφ' όσον θα θέλετε να με λατρεύετε, θα με έχετε κοντά σας. Αν όμως θεωρείτε ευτυχία σας τη μέθη και τις απολαύσεις του κόσμου αυτού, πώς θα είμαι παρών μέσα σας στην περίπτωση αυτή;

Ο κόσμος σας οδηγεί στη διαφθορά και στη φθορά. Σας υπόσχεται χαρά, υγεία, ευτυχία. Αλλά αυτά που υπόσχεται ο κόσμος, αποτελούν απλούστατα δόλωμα για να σας τραβήξει κοντά του. Δεν έχει όμως τίποτε να σας προσφέρει. Θέλει ο κόσμος να σας εμποδίσει να ζήσετε παραδεισένια ζωή από αυτή τη ζωή και σας ετοιμάζει την κόλαση από τώρα, γιατί ο παράδεισος του κόσμου είναι πραγματική κόλαση.

Θα πείτε, ίσως, πως ο Θεός επιτρέπει δοκιμασίες. Επομένως δε πρόκειται και κοντά του

να τις αποφύγουμε. Και βέβαια θα επιτρέψει δοκιμασίες ο Θεός, μας λέγει ο Κύριος. Πώς αλλιώς θα απαλλαγείτε από τις κακίες σας; Αν όμως με αφήσετε να σας θεραπεύσω, τότε θα γίνετε άγγελοι. Εφόσον λοιπόν δεν δίνουμε σημασία στην πρόσκληση του Χριστού να είμαστε μαζί του, τότε μένουμε σε κόλαση, που μόνοι μας δημιουργούμε. Εάν δεχθούμε όμως με ευγνωμοσύνη τη δοκιμασία που στέλνει ο Θεός, τότε και θα διορθωθούμε και πάντα θα υπάρχει η ελπίδα να απαλλαγούμε από τη δοκιμασία. Αλλά και αν την κρατήσει, θα έχει άλλο νόημα για μας και αυτό θα σημαίνει την προαγωγή μας σε αγιασμό.

Για να απαλλαγούμε από τα κακά ο Θεός μας αφαιρεί τα υλικά αγαθά, τα οποία μας βλάπτουν. Αν όμως έχουμε καλή διάθεση να υπηρετήσουμε τους άλλους με αγάπη και ζούμε ως οικονόμοι Θεού, τότε μας τα διατηρεί και γινόμαστε άγγελοι Θεού και προκαλούμε τους άλλους να μας μιμηθούν.

Το κακό, αγαπητοί, προέρχεται από εμάς και όχι από τους άλλους. Και για μας φέρει σε συναίσθηση ο Θεός επιτρέπει να μας κακοποιήσουν οι κακοί. Αν όμως δεν φταίμε, και μας αδικούν οι κακοί, τότε ας χαίρωμεν και ας αγαλλιώμεν εν εκείνη τη ημέρα. Ο Θεός θα μας αποδώσει πολλαπλάσια τιμή, που τώρα τσαλακώνεται από τους αδίκους και πολλαπλάσια αυτών που χάνουμε ή ζημιωνόμαστε. Ας προσέχουμε, λοιπόν, να μη βλάπτουμε εμείς τον εαυτό μας. «Εαυτόν μη βλάπτοντα, ουδείς παραβλάψαι δύναται», λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Όποιος δεν βλάπτει τον εαυτό του, κανένας άλλος δεν μπορεί να τον βλάψει. Βεβαίως, κάνοντας το καλό, μπορεί να συναντήσουμε την αδικία και συκοφαντία εκ μέρους άλλων. Ας μην απογοητευόμαστε εμείς. Δεν θα επιτρέψει ο Θεός να χαθούμε. Εμείς θα κάνουμε υπομονή, δεν θα κακολογούμε ούτε θα βρίζουμε ούτε θα καταριόμαστε κανέναν ούτε θα τρέχουμε στα δικαστήρια. Και ο Θεός ξέρει και μπορεί να μας ανοίξει πηγές ευλογίας.

Η πηγή των αγαθών είναι μία, ο Θεός και Δημιουργός των όλων. Από αυτήν την πηγή του καλού πηγάζουν και όλες οι άλλες πηγές. Ο Θεός είναι η πηγή της χάριτος. Και δεν μπορεί ο άνθρωπος που θα πάρει κάποια χάρη και δωρεά να μην έχει χαρά και όποια άλλη ευλογία. Καρπός του Πνεύματος, λέγει η Γραφή, είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότητα, εγκράτεια (Γαλ. ε΄ 22). Παίρνοντας λοιπόν από την πηγή των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος τις διάφορες χάριτες, τα διάφορα χαρίσματα, πώς είναι δυνατόν να έχει κανένας μίσος, να αδικεί τους άλλους, να είναι γενικά κακός; Παίρνοντας, λοιπόν, το Άγιον Πνεύμα, δεν παίρνουμε λόγια, αλλά καταστάσεις μοναδικές, όπως είναι αυτές που είδαμε πιο πάνω ως καρπούς του Πνεύματος. Ας μη παύσουμε να ζητούμε τα χαρίσματα αυτά που ανανεώνουν την καρδιά και την κάνουν να μη γερνάει ποτέ.

Τα δώρα αυτά αναφέρονται στην ψυχή. Και αυτή αποτελεί τον κυρίως άνθρωπο. Αυτήν πρέπει να φροντίζουμε να ομορφαινουμε, οπότε τιμούμε και προστατεύουμε και το σώμα μας από τη φθορά και διαφθορά της αμαρτίας. Ο εγκρατής άνθρωπος π.χ. δεν αφήνει το σώμα του να κυλιέται στη λάσπη. Το ντύνει με χίλια δυό όμορφα καλύμματα, όπως είναι η αγάπη, η ελεημοσύνη, η συγχωρητικότητα και αποκλείει τα αντίθετα, π.χ. τη φιλαργυρία, τη ματαιοδοξία, το μίσος και όλα τα αντίστοιχά τους, που δεν φέρνουν την ειρήνη και την τιμή.

Ο προφήτης Δαβίδ λέει σε κάποιον ψαλμό: **«εθαυμαστώθη η γνώσις σου εξ εμού»**. Μια ψυχή και ένα σώμα στολισμένα με πνευματικά χαρίσματα δημιουργεί στις ψυχές των άλλων τον θαυμασμό για τον Δημιουργό τέτοιου θαύματος. Αν ακολουθήσουμε, λοιπόν, σταθερά την ωραία και βασιλική οδό της αγάπης προς όλους, της αλληλοβοηθείας και γενικά της αρετής, τότε ο Χριστός θα είναι πάντα παρών μέσα μας και η χαρά θα βασιλεύει μέσα μας, ενώ η ειρήνη θα χαρακτηρίζει τις σχέσεις μας με τους γύρω μας, μέσα και έξω από την οικογένειά μας.

Β). Όσοι αγωνίζονται επάξια, θα πάρουν διπλό μισθό, αυτό μας βεβαιώνει η Γραφή. Γιατί; Γιατί κανένας άγιος και κανένας αγωνιστής της Εκκλησίας μας δεν πέρασε χωρίς διωγμούς και συκοφαντίες, χωρίς ιδιαίτερα μεγάλο πόνο και μαρτύριο για τον Κύριο. Για όλα αυτά κάνει ιδιαίτερο λόγο ο απόστολος Παύλος, που τα έζησε, όπως και όλοι οι άγιοι απόστολοι και οι άλλοι άγιοι. «Εν παντί θλιβόμενοι, αλλ' ου στενοχωρούμενοι, απορούμενοι, αλλ' ουκ εξαπορούμενοι, διωκόμενοι, αλλ' ουκ εγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι, αλλ' ουκ απολλύμενοι ...ως αγνοούμενοι και επιγινωσκόμενοι, ως αποθνήσκοντες και ιδού ζώμεν... λοιδορούμενοι

ευλογούμεν, διωκόμενοι ανεχόμεθα...». Αυτά διαβάζουμε στις δύο προς Κορινθίους επιστολές του. Και αυτά που έζησαν αυτοί οι άγιοι, τα ίδια, τηρουμένων κάποιων αναλογιών, πρέπει να ζούμε κι' εμείς και με τον ίδιο τρόπο να αντιμετωπίζουμε τις διάφορες καταστάσεις.

Λένε όμως κάποιοι: «Κάνεις το καλό και βρίσκεις τον μπελά σου». Τέτοιους «μπελάδες» βρήκαν οι άγιοι, όπως αναφέραμε πιο πάνω. Και τους δέχτηκαν εκείνοι με πίστη, με χαρά, με ενθουσιασμό, με υπομονή, με αγάπη και αφοσίωση στον Κύριο μέχρι θανάτου. Και γι' αυτό και είναι άξιοι διπλού μισθού. Θα είναι δε κρίμα να χάνουμε το καλό, να πάψουμε να το ενεργούμε, γιατί θα υπάρξουν αντιδράσεις, συκοφαντίες κλπ. Ας μη λησμονούμε πόσα αγαθά και αμοιβές μας ετοιμάζει ο Κύριος και τί χάνουμε λυγίζοντας, επειδή μας κατηγορεί ο κόσμος.

Ο χριστιανός δεν φοβάται την εχθρότητα που θα συναντήσει στην καλωσύνη και την αγάπη, με την οποία αντιμετωπίζει την κακότητα και την αντίδραση του κόσμου. Αυτό δεν έκανε ο Χριστός; Όχι μόνο συγχώρεσε τους σταυρωτές του, αλλά και προσευχήθηκε γι' αυτούς. Και πρέπει ο χριστιανός να συγχωρεί σε τόσο βαθμό, που να μπορεί να προσεύχεται γι' αυτούς που του κάνουν κακό. Ο χριστιανός ακόμη αποφεύγει να κατακρίνει τους άλλους. Ο απόστολος Παύλος λέει: «Σύ τις εί ο κρίνων αλλότριον οικέτην; Τω ιδίω Κυρίω στήκει ή πίπτει. Σταθήσεται δε. Δυνατός γάρ εστίν Θεός στήσαι αυτόν» (Ρωμ. ιδ' 4). Και ο ίδιος ο Κύριος είπε: «Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε» (Ματθ. ζ' 1). Είναι αλλουνού δούλος ο άλλος, δούλος του Θεού. Και είναι υπεύθυνος έναντι μόνον του Θεού. Και αν τυχόν πέσει, ο Θεός μπορεί να τον ξανασηκώσει. Με ποιο δικαίωμα τον κατακρίνουμε εμείς; Ο Κύριος μέρα και νύχτα προσπαθεί και θέλει να βοηθήσει τον άνθρωπο, προκειμένου να ξαναγυρίσει στη σωστή πορεία, στην αρχική του τάξη και κατάσταση. Κι αν το θέλει ο Κύριος για τον κάθε πιστό, πολύ περισσότερο το θέλει για τον κάθε κληρικό και λειτουργό του.

Κάτι που πρέπει να επιδιώκει ο κάθε χριστιανός είναι η πραότης, που τελικά σημαίνει ταπείνωση και ειρηνική διάθεση. Και αυτό οφείλεται στο ότι ταπείνωση σημαίνει κατοχή του πλούτου της Θεότητας. Γι' αυτό ο ταπεινός δεν οργίζεται, αλλά είναι ο πράος, ο ειρηνικός και ο γεμάτος γλυκύτητα, ο απλός άνθρωπος.

Όλα αυτά αποτελούν θείο δώρο. Και μπορεί και ο πιο ασήμαντος άνθρωπος να είναι στολισμένος με το θείο αυτό δώρο, πράγμα που ίσως οι θεωρούμενοι σημαντικοί άνθρωποι να μη δίνουν σημασία σ' αυτά και ιδιαίτερος σ' αυτούς τους άσημους ανθρώπους. Αλλά αν οι άνθρωποι, όποιοι και να είναι αυτοί, τους αγνοούν, δεν τους αγνοούν όμως οι άγγελοι του Θεού. «Οράτε μη καταφρονήσητε ενός των μικρών τούτων. Λέγω γαρ υμίν, ότι οι άγγελοι αυτών διά παντός βλέπουσι το πρόσωπον του πατρός μου του εν ουρανοίς» (Ματθ. ιη' 10).

Οι μικροί και ασήμαντοι άνθρωποι, κατά κόσμον, δεν είναι ασήμαντοι στον ουρανό. Δεν είναι περιφρονημένοι ή άξιοι υποτιμήσεως, γιατί τους προσέχουν οι άγγελοι του Θεού, οι οποίοι σχετίζονται άμεσα με τον Θεό. Αν οι άνθρωποι αυτοί αμαρτάνουν, θλίβονται και πονούν γι' αυτούς οι άγγελοι. Αν, αντίθετα, προσδεύουν, χαίρονται και πανηγυρίζουν. Και μιλούν ευνοϊκά γι' αυτούς στο Θεό. Ο Θεός, λοιπόν, αυτούς τους απλούς και πράους και ταπεινούς ανθρώπους θέλει, αυτούς που δεν φαίνονται, αλλά μένουν κρυμμένοι και αφανείς, που όμως είναι πλούσιοι εσωτερικά, πλούσιοι σε ευσέβεια, ταπείνωση και κάθε αρετή.

Εκείνο που κάνει αξιοθαύμαστο έναν άνθρωπο είναι η γλυκύτης και η καλοσύνη πάντοτε, αλλά περισσότερο σε περιπτώσεις υποδείξεως και ελέγχου. Γιατί είναι πολύ σημαντικό πράγμα να ελέγξει κανένας. Μόνον όποιος μιλάει με γλυκό και πράο τρόπο, προ πάντων σήμερα, μπορεί να οδηγήσει τον άλλον σε συναίσθηση και μετάνοια. Και τι πιο ωραίο να υβρίζεσαι και εσύ να μιλάς με γλυκό τρόπο;

Γ). Τίποτε δεν είναι γλυκύτερο και σημαντικότερο από αυτό που δημιούργησε ο Θεός και καλούμαστε να κοπιάσουμε κι' εμείς λίγο για να γίνει ο κόσμος, κόσμος χαράς, ευφροσύνης και αγαλλιάσεως. Ο Θεός λέγει διά του προφήτου Ησαΐου: «**Εάν θέλητε και εισακούσητέ μου, τα αγαθά της γης φάγεσθε. Εάν δε μη θέλητε μηδέ εισακούσητέ μου, μάχαιρα υμάς κατέδεται**». Ο προφήτης μας λέει πως δεν θα μπορέσει ο άνθρωπος να ιδεί ημέρες χαράς και γαλήνης και απολαύσεως των αγαθών, που έδωσε άφθονα ο Θεός στη γη ετούτη, αν δεν υπάρξει υπακοή στο θέλημά του. Σε αντίθετη περίπτωση, θα φάει τον άνθρωπο το μαχαίρι,

δηλαδή θα βρίσκεται ο άνθρωπος σε αντίθεση και με τον ίδιο τον εαυτό του και με τους άλλους. Μακριά από τον Θεό υπάρχει η ταραχή, η εχθρότητα, ο θάνατος. Κοντά στο Θεό υπάρχει ο παράδεισος για εμάς και η θύρα εισόδου μας σ' αυτόν είναι η μετάνοια. Και ενώ δεν έχουμε να χάσουμε τίποτε πλησιάζοντας το Χριστό, κοντά του κερδίζουμε το παν.

Πολύ σωστά τονίζει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης πως η επιθυμία της σαρκός και η επιθυμία των οφθαλμών και η αλαζονεία του βίου, που δεν είναι του Θεού, είναι πράγματα που φεύγουν, είναι απατηλά και προσωρινά.

Αντίθετα, η ευσέβεια είναι ωφέλιμη αιωνίως. Και αληθινή ευσέβεια είναι να ακολουθεί κανένας όσα είπε ο Κύριος και διδάσκει η Εκκλησία διά των Πατέρων.

Τι έχασαν οι άνθρωποι που επεδίωξαν δόξα αιώνια και ακατάλυτη; Έγιναν μεγάλοι, όχι κατά κόσμο, αλλά κατά Θεόν... Ας επιδιώξουμε κι εμείς να τα πετάξουμε όλα από πάνω μας και να ντυθούμε τον Χριστόν. Ας προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε τη σοφία του Χριστού και όχι του κόσμου. Ο Θεός δεν έπλασε τον κόσμο ματαίως, αλλά για να ζει και να ευφραίνεται αιωνίως. Αν αυτό το κατανοήσουμε πλήρως, τότε χάνει ο θάνατος το φοβερό του κεντρί και γίνεται παίγνιο των ανθρώπων. Γνωρίζοντας τον ωραίο αυτόν προορισμό, θα υποφέρουμε λιγότερο στον κόσμο αυτόν και θα αποκτήσουν όλα υψηλότερο και ωραιότερο νόημα... Αλλά γι' αυτό οφείλουμε να αποκτήσουμε και τη συνείδηση αυτής της αλήθειας και τη βίωσή της, ώστε να αποτελούν οι πιστοί το ζωντανό παράδειγμα και τη ζωντανή διδασκαλία αυτής της αλήθειας για όλους και ιδιαίτερα για τη νέα γενεά.

Έχοντας ο άνθρωπος υπόψη του τον ωραίο του προορισμό, θα σκέπτεται μόνο το καλό για τον πλησίον του, το καλό για τον γείτονά του και ουδέποτε θα τον εκμεταλλευθεί, ουδέποτε θα τον αδικήσει ή θα του κάνει κακό. Και έτσι οι σχέσεις του με τους άλλους θα είναι ομαλές, γιατί θα είναι επίσης συνεπής στις υποχρεώσεις του, π.χ. ο εργοδότης έναντι του εργαζομένου και αντίστροφα. Τι σημαίνουν όλα αυτά; Σημαίνουν, ότι βασιλεύει η καλοσύνη και η αγάπη, βασιλεύει η χαρά και ο ένας προσέχει τον άλλο. Τότε και η φιλία γίνεται στέρεη και ακατάλυτη και ο ένας φίλος θυσιάζεται για τον άλλον. Και δεν υπάρχει αντάλλαγμα πολυτιμότερο στη ζωή σου από φίλο πιστό. Έχεις φίλο; Θα ζήσεις στις δύσκολες στιγμές. Δεν συμβαίνει το ίδιο με τα χρήματα που είναι φίλος άπιστος ή μάλλον δεν είναι καν φίλος. Γνωρίζοντας, λοιπόν, τον προορισμό σου, θα μπορέσεις να αποκτήσεις το πνεύμα της αγάπης και της θυσίας και επομένως τις προϋποθέσεις της αληθινής φιλίας και αμοιβαιότητας.

Απλά πράγματα αυτά, αλλά δεν μπορεί το ανθρώπινο πνεύμα να τα αντιληφθεί και πολύ περισσότερο να τα θέσει σε εφαρμογή, αν κάποια από αυτά τα συλλάβει. Γι' αυτό πρέπει κοντά στα άλλα ή, μάλλον, πριν από τα άλλα, να ξεκαθαρίσει τη σκέψη του και τις ιδέες του. Και αυτό θα το πετύχει μελετώντας τον λόγο του Θεού, Παλαιά και Καινή Διαθήκη και τους Πατέρας που την ερμηνεύουν σωστά. Έτσι, θα έχει ανοιχτούς τους ουρανούς, όπως λέγει και ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος για τη μελέτη της Γραφής: **«Η των Γραφών ανάγνωσις, των ουρανών υπάνοιξις εστί»**. (Α-195 έως 203).

21. Το πνευματικό σχολείο. Μια περίοδο, στην Μονή του Αγίου Παντελεήμονος, στη Νέα Πεντέλη, Ο Γέροντας συνήθιζε, μετά τη θεία Λειτουργία, να «ανοίγει το σχολείο». Συγκέντρωνε, δηλαδή, τους Μοναχούς του και όσους από τους πιστούς παρέτειναν την παραμονή τους στο Μοναστήρι, και άρχιζαν την ανάγνωση και ερμηνεία των επιστολών του Αποστόλου Παύλου, από την έκδοση του 1968 του εκδοτικού οίκου Δημ. Παναγοπούλου, η οποία έχει εκπονηθεί από τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη και ο οποίος έχει λάβει υπόψη του όλους τους Πατέρες.

Ο Γέροντας πάντα έλεγε, πως πρέπει να μελετούμε την Αγία Γραφή διά των Πατέρων. Μάλιστα δε, του άρεσε πάρα πολύ ο ιερός Χρυσόστομος και έλεγε: «Το στόμα του Χριστού, το στόμα του αποστόλου Παύλου και το στόμα του ιερού Χρυσόστομου, ένα στόμα. Όταν διαβάζεις Χρυσόστομο, είναι σαν να πηγαίνεις κατ' ευθείαν στον Ουρανό, τη βασιλεία των Ουρανών. Άμα βαδίσεις την οδό Πατησίων, πηγαίνεις κατ' ευθείαν στην Ακρόπολη. Έτσι, **άμα διαβάζεις τον ιερό Χρυσόστομο, πηγαίνεις κατ' ευθείαν στον Ουρανό, στη βασιλεία των Ουρανών**». Αυτά όλα τα υπογράμμιζε και με το Χρυσόστομικό: «η των γραφών ανάγνωσις, ουρανών υπάνοιξις εστί». (Α-257).

22. Να μιλάμε με ταπείνωση. Ο Γέροντας συμβούλευε τα πνευματικά του τέκνα: «Όταν μιλάμε για πνευματικά πράγματα, να μιλάμε με ταπείνωση και όχι όλοι μαζί, γιατί υπάρχει το κακό πνεύμα και διαστρέφει την αλήθεια και κάνει να ακούγονται άλλα λόγια από αυτά που ήδη έχουν ειπωθεί». (Α-281)

23. Δύο οι κτύποι του πονηρού. Μια πνευματική θυγατέρα του Γέροντα γράφει, ότι ένα βράδυ που είχε μείνει στο Μοναστήρι, κάνανε προσευχή στο κελί της Γερόντισσας με άλλες γυναίκες και ακούσανε στο παράθυρο δύο χτυπήματα: «τάκ - τάκ»!

Την άλλη μέρα πήγε στον Γέροντα, του το είπε, και τον ρώτησε: Τι ήτανε Γέροντα; Και εκείνος της είπε: **«Ο σατανάς ήτανε, παιδάκι μου. Γιατί εκείνος δεν χτυπάει τρεις. Χτυπάει δύο. Το τρία το φοβάται!»** (Α-320).

24. Φάρμακα. Ο Γέροντας, όταν κάποιος του έλεγε για κάποια ασθένειά του και για τα φάρμακα που έπαιρνε, πάντα συνιστούσε να σταματήσει τα φάρμακα και να ακολουθήσει τα φάρμακα του Θεού, που είναι η νηστεία, η προσευχή και η πίστη, και που αυτά έχουν οπωσδήποτε θετικό αποτέλεσμα. (Α - 342).

25. Δύσκολες μέρες. Ο Γέροντας έλεγε πολλά για την κατάσταση της κοινωνίας. **Θα έλθουν, έλεγε, πολύ δύσκολες ημέρες. Ο κόσμος έχει ξεφύγει από τον δρόμο.** (Α-353). Μια φορά ρωτήθηκε ο πατήρ Σίμων: **Τι γίνεται με τις βόμβες που πέφτουν συνέχεια στην Αθήνα;** Ήταν η χρονιά του 1982 ή 83 και ο Γέροντας είπε: **«Αυτά δεν είναι τίποτα. Πάρα πολλά θα δείτε. Πάρα πολλά για να δοκιμαστεί ο λαός που δεν καταλαβαίνει».** (Α-354).

26. Ίαση και προφητεία. Μια χριστιανή, η οποία είχε ζήσει από κοντά και είχε λάβει πολλές χάρες από τον Γέροντα, σε μια περίπτωση που η κόρη της, ενώ ήταν καταδικασμένη από τους γιατρούς του Νοσοκομείου Παίδων «ΑΓΛΑΪΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ» και ανέμεναν την κατάληξη του παιδιού μέσα σε λίγες ώρες, η μικρή ασθενής «γύρισε» και έγινε γρήγορα καλά. Η μάνα έκανε τάμα, μόλις έπαιρνε την κόρη της από το Νοσοκομείο, να πήγαινε πρώτα το παιδί της στον Γέροντα και μετά στο σπίτι της. Επί πλέον, να πουλούσε ένα οικόπεδο που είχε προίκα της και να έδινε τα χρήματα στο Μοναστήρι. Όταν, όμως, πήγε με το παιδί στον Γέροντα και του τα είπε όλα αυτά, εκείνος της είπε:

«Τι είναι αυτά που λες, παιδί μου; Ο Θεός δεν πληρώνεται. Να αγαπάτε τον κόσμο, να μην κρατάτε μίσος στην καρδιά σας, να μη σας ενδιαφέρει τι κάνει ο διπλανός σας και να βοηθάτε, όταν βλέπετε άνθρωπο να υποφέρει. Και όταν οι άνθρωποι καταλάβουν ποιο είναι το φάρμακο, θα σωθούνε, ειδικά θα πάνε χαμένοι». Η μάνα τον ρώτησε: Ποιό είναι το φάρμακο Γέροντα; Και ο Γέροντας της είπε:

«Η Αγία Κοινωνία με την Ιερά Εξομολόγηση και μετάνοια, παιδί μου. Θα έρθει ημέρα που δεν θα έχετε μέρος να θάβετε τους νεκρούς και θα τους θάβετε ομαδικά σε λάκκους από τα ατυχήματα και τις αρρώστιες. Αυτή είναι η κατάντια του ανθρώπου από την αμαρτία. Ξέχασε τον Θεό, τις νηστείες. Δεν προσέχει τίποτα ιερό». (Α-383/384).

27. Πείνα. Μια άλλη φορά, στο ίδιο παραπάνω πρόσωπο, ο Γέροντας είπε, ότι **θα έρθει μια τέτοια πείνα, που η πείνα του 1941 δεν είναι τίποτα, μπροστά σ' αυτή που έρχεται.** Η κυρία τον ρώτησε, αν θα γίνει πόλεμος και απάντησε: **Κάτι άλλο θα γίνει, παιδί μου.** (Α-388).

28. Κόσμος και δικαιοσύνη. Ο Γέροντας, σε μια νυκτερινή συζήτηση με ένα πνευματικό του τέκνο, του είπε και τούτο μεταξύ άλλων: **«Ο κόσμος αυτός που ζούμε δεν γνωρίζει, τι κάνει. Εσύ μη ζητάς να εύρεις από τον αμαρτωλό κόσμο Αλήθεια και Δικαιοσύνη».** (Α-438).

29. Οικουμενισμός. Σε σχετική ερώτηση, τι γνώμη έχει για την λεγόμενη οικουμενική κίνηση, ο Γέροντας απάντησε με φράση του μακαριστού πατρός Ιουστίνου Πόποβιτς: **«Ο Οικουμενισμός, παιδί μου, είναι η παναίρεση των αιώνων».** (Β-20)

30. Ξεκαθάρισμα. Ο Γέροντας συχνά έλεγε: «**Έρχεται η ώρα που θα ξεχωρίσει η ήρα από το σιτάρι**», εννοώντας πολέμους και ακαταστασίες (υλικές και πνευματικές) και ημέρες εκδικήσεως. (B-20)

31. Καθολικοί. Στα θέματα της πίστεως ήταν απόλυτος και ασυμβίβαστος. Κάποτε ένας προσκυνητής είπε κάτι για τους Καθολικούς. Ο Γέροντας αμέσως άναψε και κοκκίνισε, και με χειρονομίες και έντονη φωνή είπε: «**Οι Καθολικοί δεν έχουν Χάρη και έγιναν χίλια κομμάτια, διαλύθηκαν, δεν είναι εκκλησία οι Καθολικοί, δεν έχουν ιεροσύνη, δεν έχουν Μυστήρια, ακόμη και στον αγιασμό βάζουν αλάτι να μη βρωμίσει**». (B-43/44)

32. Νοερά προσευχή.

Μια ημέρα, λέει ο π. Ζωσιμάς (+2010), μου είπε ο Γέροντας Σίμων (+ 1988) περί νοεράς προσευχής: «**Εγώ, πατέρα Ζωσιμά, μπορώ και τα δύο να κάνω: Να εξομολογώ τον κόσμο, να τους μιλάω, και να λέω και την νοερά προσευχή, χωρίς να εμποδίζομαι και να με κουράζει. Έχω και τα δύο μαζί**». Ο Γέροντας, επίσης, μου είπε για την νοερά προσευχή:

«Όταν αρχίσεις να προσεύχεσαι και να λες το «**Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με**», θα συγκεντρωθείς πρώτα στο μυαλό σου και θα αρχίζεις να την λες, αργά στην αρχή, να προσέξεις η συγκέντρωση και οι λέξεις, που θα λες, να πηγαίνουν μαζί και σιγά-σιγά θα την λες πιο γρήγορα. Όταν θα φεύγει ο νους σου και οι λέξεις σου δεν πάνε μαζί, θα την λες ξανά αργά. Όταν βλέπεις ότι πηγαίνεις καλά, θα την λες γρήγορα. Αυτό θα κάνεις κάθε φορά, που θα προσεύχεσαι με την νοερά προσευχή».

Όταν έδωσα τον λόγο μου στον Γέροντα ότι θα μείνω στο Μοναστήρι για Μοναχός, μια από τις πολλές συμβουλές, που μου έδωσε, ήταν: «**Την νοερά προσευχή θα την λες, λέγοντας το Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με**».

«Να είναι ευλογημένο», είπα.

Κάποτε ήλθε ένας προσκυνητής στο Μοναστήρι και είδα να κρατάει στο χέρι του ένα κομποσχοίνι μεγάλο και να λέει την ευχή πολύ γρήγορα. Σαν μηχανή πήγαινε το χέρι του. Εγώ τον κοιτούσα και απόρησα μέσα μου και έλεγα «τι ευχή να λέει άραγε και το κάνει τόσα γρήγορα»; Ήθελα να μάθω και τον ερώτησα πώς την λέει την ευχή και μου είπε: Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με.

Καλά, του είπα, το «Υιέ του Θεού» γιατί δεν το λες; Δεν χρειάζεται, είπε, το ίδιο είναι. Με λίγες λέξεις λέγεται πιο γρήγορα. Εγώ το πίστεψα και άρχισα εκείνη την ημέρα να κάνω και εγώ το ίδιο με την ευχή. Φούσκωνα από την υπερηφάνειά μου, που έλεγα και εγώ γρήγορα την ευχή. Το βράδυ που κοιμήθηκα βλέπω στον ύπνο μου έναν αράπη γεροδεμένο, σαν παλαιστής ήταν. Είχαμε αγκαλιαστεί στήθος με στήθος και παλεύαμε. Αυτός είχε πολύ δύναμη. Καταλάβαινα ότι δεν θα μπορούσα να τον νικήσω. Άρχισα να λέω την ευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με». Με τίποτα δεν ελευθερωνόμουν, τότε με έσπρωχνε αυτός πίσω, τότε εγώ. Αυτό γινόταν συνέχεια και έλεγα μέσα μου και απορούσα, να λέω την ευχή τόση ώρα και να μη μπορώ να ελευθερωθώ. Δεν ήξερα, τι άλλο να κάνω. Να λέω την ευχή συνέχεια πολύ και να μη πιάνει καθόλου. Είχα κουραστεί να παλεύω, είχα καταϊδρώσει. Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκα να πω την ευχή, όπως μου είχε πει ο Γέροντας, «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με». Ακούω τον σατανά να βγάζει μια κραυγή πολύ δυνατή «Όχι!!! Δεν μπορώ να το αντέξω αυτό». Αμέσως έγινε ένας μαύρος καπνός και ελευθερώθηκα.

Εγώ έμεινα κατάπληκτος και είπα εκείνη τη στιγμή: «**πόση δύναμη έχει η ευχή, όταν είναι μέσα και το «Υιέ του Θεού**». Χίλιες φορές είπα την ευχή χωρίς «Υιέ του Θεού» και δεν ελευθερωνόμουν. Μια φορά είπα «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με», δεν το άντεξε ο σατανάς, έσκασε και διαλύθηκε σαν καπνός.

Το πρωί πήγα και τα εξομολογήθηκα στον Γέροντα... Ο Γέροντας μου είπε: «Παιδί μου, η καλή προσευχή και η αληθινή έτσι είναι. Εσύ να μην κοιτάς πως την λένε οι άλλοι, να την λες όπως πρέπει». Γι' αυτό επιβάλλεται να λέμε την νοερά προσευχή με το «Υιέ του Θεού», διότι

33. Όχι «ευχή» και πολυλογία. Μια ημέρα σκεφτόμουν τον Γέροντα και έλεγα: «Θεέ μου, πώς ο Γέροντας τα κατάφερε και έφτασε τόσο ψηλά»; και λέγοντας αυτά ήρθα σε έκσταση και βλέπω τον Γέροντα ανάσκελα ξαπλωμένο κάτω με το κομποσχοίνι στο χέρι του και προσευχόταν ψυχή και σώματι με την νοερά προσευχή, κοιτάζοντας τον ουρανό. Εκεί που τον κοιτούσα, ανασηκώνεται λίγο προς τα επάνω από το έδαφος, με κοιτάζει αυστηρά με θυμό, με μάλωσε και είπε: **«Δεν σ' έχω πει, να μη μιλάς πολύ»;** Με τον έλεγχο, που μου έκανε, τρόμαξα και συνήλθα αμέσως. Εγώ κατάλαβα πως, για να έχω την νοερά προσευχή, χρειάζεται να φύγω από την πολυλογία, όπως λένε οι πατέρες «εκ γαρ πολυλογίας ουκ εκφεύξει αμαρτίας». Καταστροφή στην προσευχή είναι η πολυλογία. (B-80/85)

34. Καλός τρόπος στην ομιλία. Όταν θύμωνα, μου έκανε ο Γέροντας συστάσεις να μιλάω με καλό τρόπο: «Να προσέχεις και τον καλό τρόπο και όχι σαν αστυνομικός. Να προσέχεις και το περπάτημά σου. Να μην είναι γρήγορες και νευρικές οι κινήσεις σου, διότι αυτό είναι της υπερηφανείας. Να είσαι σεμνός σ' όλα, να είσαι πολύ ευσεβής, για να σε αγαπάνε όλοι. **Να αποφεύγεις τους κακούς ανθρώπους, πολυλογάδες και φιλοκατήγορους,** για να μη σου βγει το όνομα, γιατί δεν θα μπορέσεις κατόπιν να σταθείς πουθενά. Πάντα να σκέφτεσαι το καλό, να λες το καλό και να κάνεις το καλό. Και πάντα να θυμάσαι ότι εδώ δεν ήλθαμε για τίποτα άλλο, μόνο και μόνο να πάμε στον Παράδεισο». (B-80/85)

35. Εξάψαλμος. Έλεγε, ο γέροντας Σίμων, πως **ο καλός Χριστιανός πρέπει να πηγαίνει πρωί-πρωί στην εκκλησία τις Κυριακές και τις εορτές.** Πρέπει να είναι μέσα, όταν ο ιερέυς βάζει το «ευλογητός», διότι η πρώτη προσευχή, που γίνεται, είναι ο **«Εξάψαλμος»**, που είναι η προσευχή της κρίσεως, διότι με αυτήν την προσευχή θα κριθούμε όλοι μας. Εάν τύχει, πηγαίνοντας στην Εκκλησία, να έχει αρχίσει ο «Εξάψαλμος» και τον ακούσεις απ' έξω να διαβάζεται, θα μείνεις επί τόπου, όπου τον ακούσεις, δεν θα κινηθείς καθόλου, ούτε ένα βήμα δεν θα κάνεις. Αν σου πει ο λογισμός σου, «μπες μέσα στην εκκλησία και κάθισε», εσύ να μην το κάνεις. Να μείνεις εκεί που βρίσκεσαι μέχρι να τελειώσει. Θα κάθεται ένας στα κεριά και δεν θα αφήνει κανέναν να κινείται αυτή την ώρα, διότι γίνεται η «κρίσις» και θα κριθούμε όπου βρεθούμε. **Επίσης, θα σβήνει όλα τα κεριά, όταν αρχίζει ο «Εξάψαλμος», και θα τα ανάβει, μόλις τελειώσει.** Τα κεριά πρέπει να σβήνουν, διότι εκείνη τη στιγμή κάνει την παρουσία του ο Χριστός, «το αληθινό φως».

Πρέπει αυτά να τα εφαρμόζουμε και να τα βιώνουμε, για να αισθάνεται ο χριστιανός ότι βρίσκεται μέσα στον οίκο του Θεού και να είναι συγκεντρωμένος. (B- 105).

¹ Όταν υπάρχει στη μέση υπακοή, επειδή η υπακοή είναι μεγαλύτερη και περιεκτικότερη αρετή από την προσευχή, πρέπει να τηρούμε την υπακοή. Εδώ ήταν κυρίως θέμα υπακοής στον γέροντα, και δευτερευόντως θέμα δυνάμεως της πληρέστερης ευχής. Κι αυτό διότι κατά τον Απόστολο, **δεν μπορεί να πει κανείς «Κύριον Ιησούν» παρά μόνο εν Πνεύματι Αγίω** (1η Κορ. Ιβ 3). Είναι επομένως νοερά προσευχή με δύναμη από το Άγιο Πνεύμα και το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με», διά της οποίας **πέντε λόγους λαλούμε δια του νοός μας** (βλ. 1η Κορ. Ιδ 19). Εξ άλλου όσοι χρησιμοποιούν την σύντομη έκφραση της ευχής έχουν προηγουμένως διδαχθεί γιατί μέσα στα λόγια αυτά περιέχεται το «Υιέ του Θεού».

Όταν λέμε «Κύριε» τότε απευθυνόμαστε στο Θεό, που κατά απόλυτη έννοια είναι ο Κύριος. Όλοι οι άλλοι έχουν σχετική εκ Θεού την κυριότητα. Του αποδίδουμε το όνομα Ιησούς (=Σωτήρ) υποδηλώνοντας και την ενανθρώπισή του. Ο Θεός δεν μπορούσε να σώσει τον άνθρωπο μεροληπτώντας υπέρ αυτού, εις βάρος της απόλυτης Δικαιοσύνης του. Αλλά το επιτυγχάνει δια της σοφίας Του μέσω της ενανθρώπισής Του, το οποίο επιβεβαιώνεται από το ότι ο Ιησούς αποκαλείται Χριστός, που σημαίνει ότι έλαβε Χρίσμα, ενώ ο Θεός δεν χρίεται αλλά χρίει. Επομένως ο Ιησούς Χριστός είναι άνθρωπος για να χρίεται, ενώ είναι και Κύριος (=Θεός) όπως συγχρόνως τον αποκαλούμε, δηλαδή είναι ο ενανθρωπίσας Θεός. Δεν είναι κακό να τονίζονται όπως έλεγε ο γ. Σίμων το «Υιέ του Θεού», αν και ο **άγιος Νείλος ο Μυροβλύτης** λέει ότι η ευχή όπως λεγόταν από τους παλαιούς πατέρες ήταν: **«Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ και Λόγε του Θεού, διά της Θεοτόκου ελέησόν με».** Επειδή ο νους δύσκολα συγκεντρώνεται στα πολλά λόγια, γιαυτό λέγεται, ειδικά από τους αρχαίους, η συντομότερη έκφραση της ευχής. Αυτό συνιστούσε και ο γέρ. Χαρ. ο Διονυσιάτης. Διαβάστε: www.imdleio.gr/diaf/2007/062_st_Nilus-AX-notes-genetics.pdf Ακούστε και τον παπά-Εφραίμ τον Κατουνακιώτη να διδάσκει την σύντομη μορφή της ευχής: www.imdleio.gr/diaf/files/polymesa/audio/1_symboyles/002_pEFRAIM%20Katounakiwtis_noera%20pro.mp3

36. Όχι έπαινοι. Πολλές φορές ο Γέροντας έλεγε στον υποτακτικό του, π. Ζωσιμά, να μην επαινεί κανέναν άνθρωπο, όσο καλός και αν είναι, ούτε και να τον κολακεύει και να τον θαυμάζει, γιατί είναι καλός χριστιανός κλπ, διότι του επιτίθεται μετά ο σατανάς, μεγάλο πόλεμο του στήνει και τον βλέπεις κατόπιν να γίνεται ο χειρότερος και τα χάνεις που έφτασε σ' αυτό το σημείο, και είναι να τον λυπάσαι, που τον βλέπεις. (B-110)

37. Σαρανταλείτουργο. Μια χριστιανή ζήτησε από τον πατέρα Σίμωνα να κάνει ένα σαρανταλείτουργο. Ο Γέροντας της είπε: «Ναι, παιδί μου, να ξέρεις ότι το σαρανταλείτουργο σώζει κεκοιμημένους και ζωντανούς. Έχει πολύ μεγάλη ωφέλεια και θα σου πω ένα περιστατικό: Είχε έλθει κάποτε μια χήρα γυναίκα, είχε πεθάνει ο άνδρας της και ζήτησε να κάνει ένα σαρανταλείτουργο, γιατί ο άνδρας της δεν ήταν και πολύ κοντά στο Θεό. Δεν πρόλαβε να τελειώσει το σαρανταλείτουργο και η γυναίκα βλέπει στον ύπνο της τον άνδρα της γεμάτο πληγές ξεραμένες να της λέει: «Εκεί που πήγες και μ' αυτό που για μένα έκανες, με βγάλανε από εκεί που ήμουνα και οι πληγές αρχίζουν να επουλώνονται». Και όταν μου το είπε, της ξαναείπα ότι το σαρανταλείτουργο σώζει ανθρώπους». (B-114 / 115 / 116)

38. Ο ηγούμενος της Μονής Φιλοθέου για τον π. Σίμωνα. Ο Άγγελος, ένας πνευματικός αδελφός του πατρός Ζωσιμά, του είπε ότι, όταν πήγε στο Άγιον Όρος, συνάντησε στη Μονή Φιλοθέου τον ηγούμενο της Μονής, πατέρα Εφραίμ, και τον ρώτησε, αν γνώριζε τον Γέροντα Σίμωνα Αρβανίτη. Ο πατήρ Εφραίμ τότε του μίλησε για την αγιότητά του και του ανέφερε και το εξής περιστατικό:

«Είχα πάει μια μέρα στο Μοναστήρι του Γέροντα, στον Άγιο Παντελεήμονα, στην Πεντέλη. Συνάντησα τον Γέροντα, που με προσπέρασε, πηγαίνοντας προς την εκκλησία, και του λέω αμέσως: «Πάτερ Σίμωνα, ήρθα να σε δω και να πάρω την ευχή σου». Και μου απαντά ο Γέροντας: «Δεν βλέπεις, παιδί μου, που με τραβάει από το χέρι ο Άγιος Παντελεήμονας και με πάει στην εκκλησία»; (B-122)

39. Κατάκριση και πάθη. Είπε ο Γέροντας: «Παιδί μου, όλα τα πάθη προέρχονται από την κατάκριση. **Αν κόψεις την κατάκριση, κόβονται και τα πάθη**». (B-122)

40. Υπομονή στις δοκιμασίες. «Παιδί μου, όταν έχεις δοκιμασίες και πειρασμούς, να μην έχεις αγωνία, τότε θα ελευθερωθείς, αλλά να ξέρεις ότι κάνοντας υπομονή, τότε τελειοποιείσαι». Μια κυρία είπε στον Γέροντα: «Την ευλογία σου, πατέρα Σίμωνα». Ο Γέροντας της είπε: «Παιδί μου, την ευχή μου θα σου δώσω, την ευλογία την δίνει ο Θεός». (B-122)

41. Ο πατήρ Ζωσιμάς διηγείται. Πάντα μου έλεγε ο Γέροντας: Παιδί μου, να εξομολογείσαι τους λογισμούς σου, να καθαρίζεσαι, να μην κατηγορήσεις κανέναν άνθρωπο, οτιδήποτε και να είναι αυτός, και να μην οργίζεσαι. Να έχεις μέσα σου ειρήνη, να διαβάζεις πολύ τα πατερικά βιβλία και να κάνεις τα καθήκοντά σου. Να αγαπάς τους φτωχούς και να παρέχεις την φιλοξενία. Να τους προσφέρεις από όλα τα καλά.

Πάντα να σκέφτεσαι το καλό, να λές το καλό και να κάνεις το καλό. Εδώ στη γη που ήρθαμε, παιδί μου, πρέπει να ξέρεις, ότι ήρθαμε μόνο και μόνο, για να πάμε στον Παράδεισο.

Εάν θυμώσεις καμιά φορά και δεν σε αφήνει ο λογισμός σου, να πας να ζητήσεις συγγνώμη, εσύ να μην τον ακούς, γιατί είναι ο σατανάς, που παρεμποδίζει. Εσύ να τρέξεις πρώτος και ας έχεις δίκιο. Να βιάσεις τον εαυτό σου, να πας πρώτος να ζητήσεις συγγνώμη, για να μην προλάβει ο άλλος και έρθει και σου αρπάξει το στέφανο. Διότι εκεί είναι ο Χριστός και σε περιμένει με το στέφανο, για να σε στεφανώσει. Όταν προσέξεις σε αυτά που σου λέω, ο σατανάς δεν θα μπορεί να σε πειράξει και ο Χριστός θα είναι πάντα μαζί σου. Να είσαι, παιδί μου, πάντα στην υπακοή. Υπακοή στον Γέροντα σημαίνει υπακοή στον Χριστό. (B-130)

42. Βιβλία του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Μια ημέρα είπε ο Γέροντας στον πατέρα Ζωσιμά: «Πάτερ Ζωσιμά, από σήμερα θα διαβάζεις τους τόμους του Χρυσοστόμου. **Θα διαβάζεις μόνο το κείμενο**, όχι την ερμηνεία. Θα τα διαβάζεις και ας μη τα καταλαβαίνεις. Σιγά, σιγά θα έρθουν όλα και θα τα καταλαβαίνεις μετά. Θα πηγαίνεις στο καλύβι σου, θα κλείνεις μέσα και θα διαβάζεις όλη την ημέρα».

Ο πατήρ Ζωσιμάς έκανε όπως του είπε ο Γέροντας. Όμως, όπως κρατούσε το βιβλίο με τα δυο του χέρια, από κάτω από το εξώφυλλο έβγαλε ο σατανάς το κεφάλι του και τον κοιτούσε. Τον έβλεπε και αυτός και μόλις άρχισε να διαβάζει, ζαλιζόταν και τον έπιανε ύπνος βαθύς. Όταν ξυπνούσε, και έπιανε να διαβάζει, ξανά του έβγαζε το κεφάλι του, τον κοιτούσε και πάθαινε το ίδιο. Τότε, ο πατήρ Ζωσιμάς σηκώθηκε και πήγε στο Γέροντα και του είπε για τον πειρασμό. Ο Γέροντας του είπε: «**Βλέπεις, παιδί μου, πόσο καλό κάνει η μελέτη! Βλέπει ο σατανάς και ξέρει, πόσο θα ωφεληθείς και δεν σε αφήνει ήσυχο**». Έβγαλε το Σταυρό του, του σταύρωσε το κεφάλι, και του είπε: «Πήγαινε τώρα, παιδί μου, και μη φοβάσαι. Από αυτή τη στιγμή θα διαβάζεις καλά και δεν θα σε ξαναπειράξει». Όπως το είπε, έγινε. Ο π. Ζωσιμάς διάβασε όλα τα βιβλία, και τους 96 τόμους, και δεν ξαναεμφανίσθηκε. (B-130/131)

43. Ανάγκη, για αγιότητα! Ο Γέροντας έλεγε στους πατέρες της Μονής: Ο κόσμος ένα πράγμα έχει περισσότερο ανάγκη, την αγιότητα! Ο άνθρωπος πρέπει να μιμηθεί την απλότητα των μικρών παιδιών και, απευθυνόμενος προς τον Θεόν, να λέγει: «Τι θέλεις, Κύριε, να κάμω»;

Προσέχετε τον διάβολο. Θέλει τη διχόνοια, τη σύγχυση, την ακαταστασία. Μην ακούτε τους λογισμούς, που σας ενσπείρει. Ο Χριστός μας, η Παναγία μας, οι Άγιοί μας, είναι γλυκύτατοι, ωραιότατοι, με πολλή αγάπη. Σ' αυτούς να καταφεύγετε, για να σας προστατεύουν από τους δαίμονες. Όταν κάνεις κάτι από ζήλο και μεγάλη αγάπη προς τον Χριστό μας, και στραβό να είναι, ο Θεός, επειδή γίνεται από ζήλο και αγάπη για κείνον, το δέχεται και το ευχαριστείται. (B-131/132)

44. Προσευχή με όρεξη. Την υπακοή πολύ αγαπήσατε, φέρνει μεγάλη Χάρη στη ψυχή μας. Υπακοή στην Εκκλησία, στον πνευματικό σας. Να κάνετε νωρίς το Απόδειπνο και να μην εργάζεσθε μέχρι αργά το βράδυ. Σε όλα χρειάζεται τάξη. «**Εδώ δεν ήρθαμε να γίνουμε οικοδόμοι, εδώ ήρθαμε να σώσουμε την ψυχή μας και να βοηθήσουμε τον κόσμο, που έχει ανάγκη. Πρέπει να είμαστε ξεκούραστοι, για να ψάλλουμε ωραία και με όρεξη στην εκκλησία**», έλεγε ο Γέροντας.

Να έχετε πάντα την νοερά προσευχή μέσα σας, να μην ομιλείτε πολύ, για να μπορείτε να προσεύχεσθε συνέχεια. Να μιλάτε όταν χρειάζεται, και να αποφεύγετε τα πολλά γέλια, γιατί μετά από αυτό έρχεται η θλίψη. Να είστε συγκεντρωμένοι για να είσθε έτοιμοι, όταν χρειάζεται να μιλήσετε, να πείτε το σωστό, αυτό που θέλει ο Κύριος. (B-131/132)

45. Αμαρτίες - αρρώστιες. Είπε ο Γέροντας:

Τον καλό Χριστιανό, που πηγαίνει τακτικά στην εκκλησία, νηστεύει, εξομολογείται πριν κοινωνήσει, μελετά τα βιβλία του Θεού και τον βίο του Αγίου της ημέρας που εορτάζει, και προσέχει να μην κακολογήσει κανέναν και αγωνίζεται κατά των παθών του, τα μάγια δεν τον αγγίζουν καθόλου. Ο σατανάς ούτε το όνομά του δεν θέλει να ακούσει. Τα μάγια πιάνουν αυτούς, που απομακρύνονται από την Εκκλησία. Τους ξεγελάει ο σατανάς, τους ρίχνει στο σκοτάδι και γίνονται όργανά του. Αντιστρατεύονται τον Θεό, βλαστημάνε τα Θεία, κατηγορούν τους ανθρώπους του Θεού, τους κοροϊδεύουν ότι είναι καθυστερημένοι και θεωρούν τον εαυτό τους σπουδαίο.

Ο Θεός μας δίνει μια προθεσμία για να επιστρέψουμε ξανά στην Εκκλησία. Όταν περάσει η προθεσμία και δεν έχουμε μετανοήσει, αρχίζουν τα μαρτύρια, οι αρρώστιες. Αυτό γίνεται για το καλό μας. Ο άνθρωπος, που είναι άρρωστος, οφείλει να καταλάβει γιατί τιμωρήθηκε και να έλθει στην αληθινή μετάνοια, όπως ο Άσωτος Υιός, που αναφέρει το Ιερό Ευαγγέλιο. Να βρει έναν καλό πνευματικό, να κάνει μια γενική εξομολόγηση αληθινής μετανοίας, και **να είναι**

βέβαιος ότι, όσες αρρώστιες και αν έχει, μετά την εξομολόγησή του θα γίνει υγιής και θα είναι όλος χαρά.

Η Εκκλησία μας καθημερινώς θαυματουργεί. Όμως υπάρχουν πολλοί άρρωστοι, που πηγαίνουν στην εκκλησία, εξομολογούνται και λένε ότι δεν γίνονται καλά. Δε γίνονται καλά, γιατί δεν αναφέρουν όλες τις αμαρτίες τους, λένε μόνο αυτά που θέλουν. Αυτοί πηγαίνουν στην εκκλησία μόνο και μόνο να γίνουν καλά και να ξανακάνουν τα ίδια. Γι' αυτό δεν παίρνουν τη χάρη και λένε κατόπιν: «Ο Θεός με δοκιμάζει πολύ εμένα. Τι του έκανα και τιμωρούμαι τόσο πολύ»; Αυτό είναι λάθος και είναι μεγάλο ψέμα. Ο άνθρωπος, που δεν έχει αληθινή μετάνοια, δεν δοκιμάζεται από τον Θεό, αλλά από την αμαρτία του, όπως λέει και ο θείος Ιάκωβος στην επιστολή του: **«Ο Θεός είναι απείραστος, δεν πειράζει κανέναν, εμείς πειραζόμαστε από τις επιθυμίες μας».**

Λένε μερικοί ότι και οι Άγιοι αρρωσταίνουν, έχουν και αυτοί δοκιμασίες. Ναι, έχουν και αυτοί πάρα πολλές, αλλά τις ζητούν οι ίδιοι από τον Θεό. Ζητούν αρρώστιες κ.τ.λ., γιατί θέλουν να αγωνιστούν. Δεν θέλουν αυτοί να πάνε στους γιατρούς να θεραπευτούν. Εμείς τους πηγαίνουμε, γιατί δεν έχουμε πίστη και φοβόμαστε μήπως τους χάσουμε. Εκείνος όμως, που αρρωσταίνει και τρέχει στο γιατρό, για να μην πεθάνει, δοκιμάζεται από την αμαρτία του και όχι από παραχώρηση Θεού. (B-132/133/135/136)

46. Ημερολόγια. Μια φορά κάποια κυρία, πνευματικό παιδί του Γέροντα, πήγε στο Μοναστήρι και είπε στον Γέροντα: «Πάτερ Σίμων, ήρθα σήμερα εδώ να πάρω την ευχή σου και να μου δώσεις την ευλογία σου να πάω με το παλαιό ημερολόγιο, γιατί αυτό είναι το καλό και το σωστό». Ο Γέροντας της είπε: «Παιδί μου, θα κάνουμε απόψε προσευχή, εγώ εδώ και εσύ στο σπίτι σου και ό,τι σου δείξει ο Θεός, θα έρθεις το πρωί να μου το πεις». Η κυρία συμφώνησε σ' αυτό που της είπε ο Γέροντας, πήρε την ευχή του και έφυγε.

Το πρωί πήγε στον Γέροντα και είπε: **«Πάτερ Σίμων, είμαι η κυρία που μου είπες να προσευχηθώ για το παλαιό ημερολόγιο.** Ήρθα να σου πω ότι είδα στον ύπνο μου πως βρέθηκα σε μια μεγάλη αίθουσα, σαν αυτές που πηγαίνει ο κόσμος για να φάει, σε μια τραπεζαρία. Από τη μια πλευρά ήταν ένα τραπέζι μεγάλο με παλαιά σανίδια και οι άνθρωποι ήταν όρθιοι και περίμεναν να γίνει η προσευχή. Από την άλλη πλευρά, ήταν ένα άλλο τραπέζι, το ίδιο μεγάλο, με καινούρια σανίδια και ο κόσμος σε στάση προσευχής. Άρχισε κάποιος να λέει την προσευχή και όταν ήρθε η ώρα να ευλογηθεί η τράπεζα, βλέπω τον Χριστό επάνω από την τράπεζα, που ήταν με τα παλαιά σανίδια, να την ευλογεί. Μόλις την ευλόγησε, φεύγει αμέσως και πηγαίνει στην άλλη τράπεζα απέναντι, με τα καινούρια σανίδια, και ευλόγησε και εκείνη. **Όπως ευλόγησε τη μία, ευλόγησε και την άλλη. Αυτό το όνειρο είδα απόψε».**

Ο Γέροντας της είπε: «Το κατάλαβες αυτό που σου έδειξε ο Θεός»;

«Ναι, πάτερ Σίμων», είπε η κυρία, **«το παλαιό και το νέο είναι τα ίδια, δεν έχουν καμία διαφορά».**² «Τώρα, τι θα κάνεις», της είπε ο Γέροντας.

«Δεν θα φύγω από κοντά σου, είπε, θα είμαι μαζί σου». (B-141/142)

47. Υπακοή... στους μαστόρους. Όταν έβλεπε ο Γέροντας ότι εμείς οι μοναχοί, διηγείται ο π. Ζωσιμάς, καταπιανόμαστε με πολλές δουλειές και ξεχνούσαμε τα καθήκοντά μας, μας βοηθούσε με πολλούς τρόπους να καταλάβουμε πως πάνω απ' όλα είναι η υπακοή. Κάποτε, παραδείγματος χάριν, δουλεύαμε με τους μαστόρους εμείς οι μοναχοί στην οικοδομή και σε κάθε δουλειά που χτιζόταν, λέγαμε και εμείς την γνώμη μας (όχι σαν υπεύθυνοι εννοείται), πώς πρέπει να γίνει. Πολλές φορές διαφωνούσαμε με τους μαστόρους και γινόταν μία σύγχυση.

² Υπάρχουν Εκκλησίες που πάνε με το νέο (διορθωμένο Ιουλιανό) και άλλες με το παλαιό (Ιουλιανό) ημερολόγιο. Πολλές φορές γίνονται συλλείτουργα, όπως εδώ στο Άγιον Όρος, χωρίς να εξετάζεται σε ποιο ημερολόγιο ανήκει η συμμετέχουσα Εκκλησία, αρκεί να έχει κοινωνία. Από την αλλαγή του ημερολογίου, μερικοί αποσχίστηκαν από τις πρώην Εκκλησίες τους, και συνεχίζουν με το παραμικρό να διασπώνται, και θεωρούν ότι τα μυστήρια των άλλων είναι άκυρα, χτυπώντας με τις ακραίες θέσεις τους την αγάπη και ενότητα των Εκκλησιών, που όμως είναι ο λόγος για τον οποίο θεσπίστηκε το ενιαίο ημερολόγιο...

Στενοχωριόμασταν και αυτό ήταν σατανικό. Μια ημέρα το εξομολογήθηκα στον Γέροντα και με μάλωσε, να μη μιλώ και να προσέχω να κάνω ό,τι μου λένε αυτοί.

Έρχεται το πρωί ο Γέροντας εκεί που δουλεύαμε εμείς οι μοναχοί με τους μαστόρους και μας είπε: «Ακούστε, παιδιά μου. **Εγώ κάνω προσευχή στον Θεό, να φωτίζει τους μαστόρους** για να γίνεται το έργο όπως πρέπει. Γι' αυτό οφείλετε εσείς οι μοναχοί να υπακούετε σε αυτούς και να μη λέτε τη γνώμη σας, ούτε να επιμένετε. **Ό,τι σας λένε οι μαστόροι, αυτό θα κάνετε**».

Ο Γέροντας, συνεχίζει ο π. Ζωσιμάς, με διόρθωνε σε όλα, ακόμη και στις φορεσιές, στα ράσα. Μου έλεγε: «**Παιδί μου, πρέπει να είσαι καθαρός**, να πλένεσαι τακτικά, να κόβεις τα νύχια σου μέχρι το κρέας. **Το Μοναστήρι μας εδώ είναι προσκύνημα, είμαστε κοντά στην πόλη και έρχονται εδώ άνθρωποι όλων των τάξεων**. Γι' αυτό χρειάζεται να έχουμε καινούργια ράσα για τις Κυριακές, μία ξεχωριστή φορεσιά για τις μεγάλες γιορτές, και άλλα για τις καθημερινές». (B-142/143/144)

Χιονισμένη άποψη της Μονής του Αγίου Παντελεήμονος της Πεντέλης

48. Καθαρή εξομολόγηση. Διηγείται ο πατήρ Ζωσιμάς ότι ο Γέροντας του έλεγε πως η καθαρή εξομολόγηση κάνει τον άνθρωπο υγιή, να μην έχει τίποτα. Όσες αρρώστιες και αν έχει, μόλις ο ιερέας, μετά από την εξομολόγηση, του διαβάσει την ευχή με το πετραχήλι, τον βλέπεις να αστράφτει σαν τον ήλιο. Γι' αυτό δεν πρέπει να λέμε στον πνευματικό να μας διαβάσει απλώς μία ευχή, για να κοινωνήσουμε. Δεν πρέπει να μας αναπαύει αυτό, είναι λάθος. Πρέπει πρώτα να εξομολογηθούμε, για να καθαριστούμε και μετά να μας βάλει ο πνευματικός το πετραχήλι στο κεφάλι μας, για να γίνει ολόκληρο το μυστήριο, διότι το πετραχήλι παίρνει όλες τις αμαρτίες μας.

«Πάτερ Ζωσιμά», έλεγε ο Γέροντας, «πρέπει να ξέρεις πως, **με την καθαρή εξομολόγηση, ο άνθρωπος αστράφτει σαν τον ήλιο**. Διότι η εξομολόγηση είναι ένα από τα επτά μυστήρια της Εκκλησίας μας και παίρνει όλη τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Αυτό το είδα να γίνεται σε επτά άτομα σε όλη μου τη ζωή. **Αφού τους διάβασα την ευχή, μετά δεν μπορούσα να τους κοιτάξω, έλαμπαν σαν τον ήλιο**. (B-144)

49. Ο νηστευτής εργάτης. Είχε έλθει στον Γέροντα, θυμάται ο π. Ζωσιμάς, ένας κηπουρός εργάτης στην αρχή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και εξομολογήθηκε. Στο τέλος του είπε ο

Γέροντας: Να νηστέψεις όλες τις ημέρες από λάδι, σαρανταεννέα ημέρες, και θα καταλύεις Σάββατο και Κυριακή. Τότε μόνο επιτρέπεται το λάδι. Τις άλλες ημέρες το φαγητό θα είναι αλάδωτο.

Ο εργάτης, μόλις άκουσε από τον Γέροντα αυτή τη μεγάλη νηστεία, φοβήθηκε και είπε: «Πάτερ Σίμων, με αυτά τα δύο μου χέρια ζω την οικογένειά μου, έχω έξι παιδιά. Εάν κάνω αυτή τη νηστεία και δεν φάω το λάδι, θα πέσω κάτω και θα αρρωστήσω και θα πεθάνουμε όλοι από την πείνα».

Ο Γέροντας τον ενθάρρυνε και του είπε: «Όχι, παιδί μου, δεν θα πεθάνετε. Αντίθετα, θα είσαι πιο υγιής. Διότι αυτή την εποχή περιστρέφεται το αίμα του ανθρώπου τετρακόσιες φορές περισσότερο από τις άλλες εποχές και η νηστεία ωφελεί. Δεν παθαίνει ο άνθρωπος τίποτα, έχει την υγεία του και τρώει το φαγητό του με όρεξη. Όλοι οι άλλοι που δεν τηρούν τη νηστεία, όπως λέει η Εκκλησία μας, αρρωσταίνουν από πολλές αρρώστιες και καταλήγουν στα νοσοκομεία και κατόπιν τους τρώνε τα μαχαίρια. Οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, που εθέσπισαν αυτή την ευλογημένη νηστεία, τα πρόβλεψαν όλα. Πρώτον, από σεβασμό στα Πάθη του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού, οφείλομε ως χριστιανοί να αγωνιστούμε και να καθαριστούμε με τη νηστεία, την προσευχή και την ιερά εξομολόγηση, για να αναστηθούμε κι εμείς μαζί με τον Κύριό μας Ιησού Χριστό το Πάσχα εις την Ανάσταση και δεύτερον, αυτή την εποχή η νηστεία ωφελεί, όπως αναφέραμε πιο πάνω. Οι άγιοι Πατέρες λένε: «Νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών. Διά της νηστείας εύρον την ψυχήν μου». Και ο Γέροντας συνέχισε: «Να ξέρεις ακόμη κάτι. Να ζυγιστείς τώρα πόσο είσαι και θα δεις ότι, μέχρι το Πάσχα, θα βάλεις και δύο κιλά παραπάνω».

Ο εργάτης αναπαύθηκε από τα λόγια του Γέροντα, πήρε θάρρος, δύναμη και υποσχέθηκε ότι θα κάνει υπακοή σε όλα αυτά που του είπε. Πήρε την ευχή του και έφυγε χαρούμενος.

Ο εργάτης ήλθε ξανά στον Γέροντα τη Μεγάλη Εβδομάδα, για να εξομολογηθεί, και του είπε: Πάτερ Σίμων, την ευχή σου. Με γνωρίζεις; Είμαι ο κηπουρός, που φοβόμουν να νηστέψω. Έκανα όπως με συμβούλεψες. Φοβόμουν πως θα ζαλιστώ και θα πέσω κάτω. Όμως, όχι μόνο δεν ζαλίστηκα, αλλά είχα και πιο πολλή δύναμη από πριν, που δε νήστευα. Και στην υγεία μου έγινα καλά. Πριν είχα πονοκεφάλους, με πονούσαν τα πόδια μου και όλο μου το σώμα, ήμουν ένα ερείπιο. Με τη νηστεία που έκανα, μου έφυγαν όλα αυτά, δεν έχω τίποτα. Είμαι υγιέστατος! Έτρωγα δύο πιάτα γεμάτα. Μάλιστα σήμερα, πάτερ Σίμων, πήγα και ζυγίστηκα και έγινε όπως μου είπες. Πήρα δύο κιλά. Ευχαριστώ τον Θεό και εσάς, πάτερ Σίμων, που με κάνατε καλά και με βάλατε στο δρόμο του Θεού. (B-147/148)

50. Νηστεία της Μεγάλης Σαρακοστής. Μία άλλη χριστιανή γράφει, ότι για τη νηστεία της Μεγάλης Σαρακοστής, ο Γέροντας της είπε: «Παιδί μου, δεν θα τρως λάδι, θα νηστεύεις πέντε μέρες την εβδομάδα και θα τρως το Σαββατοκύριακο λάδι, αλλά δεν θα αφήνεις το στομάχι σου νηστικό. Θα τρως χορτόσουπες και ταχινόσουπες και ο Θεός θα στα ευλογεί και θα χορταίνεις και δεν θα θέλεις τίποτα άλλο στη ζωή σου».

Πράγματι, έτσι και έγινε. Μέχρι σήμερα συνεχίζω αυτή τη νηστεία. Μάλιστα μου είπε κάτι που μου άρεσε πάρα πολύ. Μου είπε:

«Παιδί μου, αυτή την εποχή το αίμα του ανθρώπου περιστρέφεται τετρακόσιες στροφές περισσότερο από τις άλλες εποχές και **αυτές τις σαράντα εννέα ημέρες νηστεία, όταν κάνει ο άνθρωπος, ο οργανισμός πετάει όλες τις ασθένειες**». (B-222)

51. Σεισμοί - θάνατοι νέων. Η κυρία Μαρίνα γράφει:

«Ο Γέροντας με συμβούλευε σε πολλά πράγματα. **Το 1981, πριν γίνουν οι σεισμοί, είχαμε ανέβει με τον πατέρα Σίμωνα πάνω στο βουνό, εκεί που είναι τα δύο βράχια και μου έδειχνε πώς θα γίνει ο σεισμός,** ποια πολυκατοικία θα πέσει, και του είπα: Μα αφού η Αθήνα είναι αντισεισμική». Και μου λέει:

«Θα βάλεις εσύ νόμο στο Θεό, τι θα κάνει!»;

Έτσι, με τη βροντερή και συνάμα γλυκεία του φωνή, μου είπε, τι θα κάνω, όταν γίνει ο σεισμός. Μού είπε ότι δεν θα βγω έξω από το σπίτι, θα προσευχηθώ, θα θυσιάσω γύρω - γύρω και όταν όλοι οι άλλοι θα βγουν έξω και θα φωνάζουν, εγώ δεν θα βγω από το σπίτι. Έτσι, όπως μου το είπε, έτσι και έγινε. Εγώ αυτά τα είπα και στην οικογένεια μου και όταν ήρθε η ώρα του σεισμού, δεν βγήκαμε στους δρόμους, όλοι οι άλλοι ήταν στους δρόμους. Φωνάζανε και βλασφημούσαν τον Θεό, εμείς κάναμε ό,τι είχε πει ο Γέροντας και δεν φοβηθήκαμε καθόλου.

Θυμάμαι ότι τότε, που μου έλεγε για τους σεισμούς, μου είπε:

Να θυμάσαι, Μαρίνα, παιδί μου, θα έρθει η μέρα, που θα γεμίσει η ασφαλτος με αίμα νέων παιδιών. Και εγώ του λέω, γιατί; Και ο Γέροντας είπε: Θα βλέπουμε τόσους θανάτους κάθε μέρα, θα γεμίσει η ασφαλτος με αίμα, και τα νεκροταφεία με νέα παιδιά.

Και πάλι τον ρώτησα: Γιατί, Γέροντα;

Για την μεγάλη αμαρτία που ζούνε θα φθάσουν σ' αυτό το σημείο, μου είπε. Αυτή τη στιγμή θυμάμαι αυτά τα πράγματα και από τότε που πήρα το βιβλίο αισθάνομαι την παρουσία του Γέροντα μέσα στο σπίτι μου και έχω μεγάλη χαρά. (B-212)

52. Για τον Μεγάλο Αγιασμό. Ρώτησε μία κυρία: Γέροντα, τι θα κάνουμε με τον Μεγάλο Αγιασμό που έχουμε στο σπίτι; Και ο Γέροντας της είπε:

«Για να μη σου πω, ότι πρέπει να κάνεις Λειτουργία και να σηκώσεις τον αγιασμό, να τον φέρεις εδώ πέρα. **Θα τον φέρεις εδώ, να τον ρίξω στο χωνευτήρι**». Και έτσι έγινε. Η κυρία σηκώθηκε και τον πήγε στον Γέροντα. (B-275/276). Δείτε και το (18).

53. Κουταβάκι ο πονηρός. Είπε ο Γέροντας:

«Εάν κάνεις το θέλημά σου, δεν λέγεσαι μοναχός». (Γ-18)

- Ο Γέροντας, τόσο πολύ δεν τον υπολόγιζε τον σατανά, ώστε έλεγε και στον πατέρα Ζωσιμά να του λέει, όταν είχε κακούς λογισμούς: «Κουταβάκι, τι γαυγίζεις»; (Γ-19)

54. Όχι υπερβολική αγάπη στα κτίσματα. Ο Γέροντας είπε σε μια κυρία:

«Να μην αγαπάς πάρα πολύ ποτέ κανέναν άνθρωπο, ούτε ζώο, ούτε αντικείμενο, διότι γίνεται κατόπιν πόλεμος από τον πειρασμό και μας φεύγει αυτή η υπερβολική αγάπη και ψυχραινόμαστε. Σε όλα πρέπει να βάζουμε μέτρο». (Γ-21/22)

55. Γύμναση κατά της φιλαργυρίας. Μια μέρα ο Γέροντας στο μοναστήρι έδωσε πολλά λεφτά στον πατέρα Ζωσιμά, να τα φυλάξει. Όταν ο π. Ζωσιμάς τα είδε, τα έχασε. Δεν ήξερε τι να τα κάνει. Στο τέλος είπε: «Γέροντα, θα σκάψω μέσα στο ντουλάπι, εδώ στο κελί σου, και θα τα κρύψω στο χώμα».

Και ο Γέροντας του είπε: «Τότε, εάν κάνεις αυτό, θα είσαι αιρετικός (πλανεμένος)».

Στο τέλος η λύση βρέθηκε και ο π. Ζωσιμάς κατάλαβε ότι ο Γέροντας, που παρακολουθούσε τον π. Ζωσιμά, τι θα τα κάνει τα λεφτά, πού θα τα βάλει, ήθελε να τον διδάξει, να μη σκέπτεται καθόλου τα χρήματα. Πάνω απ' όλα είναι η Βασιλεία του Θεού.

Ύστερα από αυτά και από ένα παραβολικό όραμα, ο π. Ζωσιμάς, με τη βοήθεια του Γέροντα, ξεπέρασε το πάθος της φιλαργυρίας, και με χαρά έδινε χρήματα, όποτε και όπου ο Γέροντας του έλεγε να δώσει. (Γ-23/24)

56. Κύπρος - ελευθέρωση. Το έτος 1980, ένας Κύπριος ρώτησε τον Γέροντα, τι θα γίνει με την Κύπρο, και εκείνος του είπε: **«Παιδί μου, θα αργήσει να ελευθερωθεί η Κύπρος».** (Γ-25)

57. Στα νιάτα άσκηση. Είπε ο Γέροντας:

«Παιδί μου, **να δώσεις τα νιάτα σου στην άσκηση.** Να μη μάθεις στην τρυφή και στη μαλθακότητα, γιατί όταν περάσουν τα χρόνια σου, δεν θα μπορέσεις να κάνεις τίποτα. Θα είναι αργά να είσαι στην υπακοή, στον Γέροντά σου. **Να μιλάς σε όλους με ευγενικό τρόπο και να προσέχεις να τρως, μόνο όταν έλθει η ώρα**». Και πάλι έλεγε: «Εάν νηστεύεις κάθε μέρα το λάδι, μπορείς να κοινωνάς κάθε μέρα». (Γ-26/27)

58. Το καρβέλι που δεν τελειώνει. Μια μέρα έφτασε ένα πούλμαν στο μοναστήρι, με 50 άτομα. Ο Γέροντας είπε στον π. Ζωσιμά να τους δώσει να φάνε. Ο π. Ζωσιμάς ετοίμασε την Τράπεζα και είδε πως δεν υπήρχε ψωμί, παρά μόνο ένα καρβέλι. Τι να κάνει; Το πήρε και το πήγε στον Γέροντα και είπε: «Γέροντα, δεν έχουμε ψωμί, μόνο αυτό το καρβέλι υπάρχει». Και ο Γέροντας είπε: «Φέρ' το εδώ». Το έδωσε, το ευλόγησε και είπε: **«Μη φοβάσαι, και κόψε το στο καλάθι. Θα φτάσει να φάνε όλοι και θα περισσέψει».**

Το πήρε και άρχισε να κόβει. Έκοβε, έκοβε ψωμί και δεν τελειώνει το καρβέλι! Έφαγε όλο το πούλμαν και περίσσευσαν πολλά κομμάτια ψωμί. Το είπε αυτό το θαύμα στον Γέροντα και εκείνος του είπε: «Εσύ να πιστεύεις και θα δεις και μεγαλύτερα θαύματα». (Γ-27)

59. Οι κρυμμένες λίρες. Κάποιος χτίστης εξομολογήθηκε στον π. Σίμωνα και του είπε για θησαυρό χιλιάδων λιρών, που ήξερε πού ήταν θαμμένος, και ρώτησε τον Γέροντα, εάν ήταν ευλογημένο να πάει να τον πάρει. Ο Γέροντας του απάντησε; «Όχι, παιδί μου, μη τον πάρεις. Θα χάσεις την ψυχή σου, εσύ και πολλοί άλλοι». Αυτός έκανε υπακοή και δεν τα πήρε, και σε λίγες μέρες σκοτώθηκε σε ατύχημα. (Γ-31)

60. Ραδιενεργά τρόφιμα. Την εποχή που είχε προκύψει το πρόβλημα με τη ραδιενέργεια του Τσερνομπίλ, οι βερικοκιές στο περιβόλι του Μοναστηριού του Γέροντα ήταν φορτωμένες βερικόκα, αλλά κανένας δεν ζύγωνε να τα κόψει, από το φόβο της ραδιενέργειας.

Όταν ο Γέροντας το έμαθε αυτό από τον πατέρα Ζωσιμά, που τον επισκέφθηκε άρρωστο στο σπίτι του ανιψιού του, αναστέναξε και είπε: **«Πήγαινε, παιδί μου, στο μοναστήρι, πάρε ένα καλάθι από εδώ, γέμισέ το βερικόκα, σταύρωσέ τα και με την εντολή μου φάε όσα θέλεις, και δεν παθαίνεις τίποτα. Φέρε κάτω να φάω και εγώ. Αυτή είναι η δύναμη του Σταυρού! Ότι σταυρώνουμε, αγιάζεται. Εμείς οι χριστιανοί δεν πρέπει να έχουμε φόβο σ' αυτά τα πράγματα. Ο Χριστός μας άφησε ισχυρά όπλα. Εάν προσέξουμε και τα κάνουμε καλή χρήση, το σημείο του σταυρού αγιάζει και καθαρίζει και φεύγει ο κίνδυνος. Εκείνος που πιστεύει, δεν πρέπει να φοβάται, ό,τιδήποτε και να είναι...»³** (Γ-39)

61. Συμβουλές εκ Θεού. Ο Γέροντας Σίμων έλεγε: «Όσα λέγω στους εξομολογουμένους, μη νομίζετε ότι τα βγάζω από την κοιλιά μου, αλλά παρακαλώ τον Κύριο να με φωτίσει, να πω εκείνα τα οποία χρειάζεται ο εξομολογούμενος προς σωτηρία του». Ο Γέροντας αγαπούσε πολύ τους εξομολογούμενους. Συνέπασχε. Όταν τους συμβούλευε να νηστεύουν για τα διάφορα προβλήματα που αντιμετώπιζαν, νήστευε και ο ίδιος μαζί τους. (Γ-46)

62. Εξομολόγηση για να φύγει το βάρος. Κάποτε, ο π. Ζωσιμάς ρώτησε τον Γέροντα: «Πώς συμβαίνει, Γέροντα, να έρχεται τόσος κόσμος για εξομολόγηση, παρά το ότι υπάρχει μία απόσταση, είναι τα λατομεία, δεν υπάρχει καλός δρόμος και πολλά άλλα εμπόδια»;

Η απάντησή του ήταν: «Είναι, παιδί μου, ο έλεγχος της συνειδήσεως. Δεν μπορεί να ησυχάσει ο άνθρωπος, εάν δεν εξομολογηθεί. Και, **όταν βρουν τον πνευματικό πατέρα, πηγαίνουν, για να φύγει το βάρος».** Επίσης, έλεγε, ότι πολλοί άνθρωποι έρχονται να εξομολογηθούν, αλλά λίγοι λαμβάνουν τη Χάρη. (Γ-47)

63. Η ανάγνωση των Γραφών είναι διάνοιξη των ουρανών. Η δίψα του μακαριστού Γέροντος για τη μελέτη του λόγου του Θεού, και μάλιστα του Ιερού Χρυσοστόμου, ήταν παροιμιώδης. Τόνιζε συνεχώς το Χρυσοστομικό: **«Η των Γραφών ανάγνωσης, των ουρανών υπάνοιξις εστί».**

Έλεγε ότι τα νοήματα του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου είναι απλά και καθαρά, και μας οδηγούν κατ' ευθείαν στη Βασιλεία των Ουρανών. Μοιάζουν με την οδό Πατησίων. Όπως η

³ Διαβάστε για τα 2 μεγάλα θαύματα του Chernobyl και για τη δύναμη του Σταυρού και Αγιασμού:

www.imdle0.gr/diaf/2011/05/STAYROS+Theofaneaia+Chernobyl.pdf

Πατησίων, έλεγε, μας οδηγεί κατ' ευθείαν στην Ακρόπολη, έτσι, μελετώντας τον Ιερό Χρυσόστομο, οδηγείσαι στη Βασιλεία των Ουρανών. Προτιμούσε πάντοτε το πρωτότυπο, το οποίο και εχαίρετο και κατανοούσε με τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος.

Ο Γέροντας είχε αποκτήσει μεγάλη θεολογική κατάρτιση και δεν είχε δυσκολίες να συζητεί με οποιονδήποτε θεολόγο, ακόμη και με τους μεγάλους και κορυφαίους.

Ο μακαριστός Γέροντας είχε πολλές αρετές. Ήταν διδακτικός, ευκαίρως - ακαίρως. Φιλόξενος, όσο λίγοι. Σαν τον Αβραάμ. Νηστευτής, σαν τους μεγάλους ασκητές. Διακριτικός και, προ πάντων, υπάκουος στην προϊσταμένη του αρχή. (Γ-48/49)

64. Αυστηρός στο θέμα της νηστείας. Ο Γέροντας Σίμων ήταν πολύ αυστηρός στο θέμα της νηστείας. Τη Μεγάλη Σαρακοστή, στα πνευματικά του παιδιά δεν επέτρεπε ούτε λάδι. Μόνο Σαββατοκύριακο λάδι, όπως λέει ο κανόνας στο Ωρολόγιο.

Κάποιος του είπε: «Είστε πολύ αυστηρός». Ο Γέροντας του απάντησε:

«Η νηστεία, παιδί μου, είναι φάρμακο σώματος και ψυχής. Για να καταλάβεις, ήρθε να μου εξομολογηθεί ένας ιερέας του Αμαρουσίου. Του είπα αυστηρή νηστεία. Μου είπε για προβλήματα έλκους και ότι οι γιατροί δεν του επιτρέπουν νηστεία, για να μη χειροτερέψει. Του απαντώ, δεν ξέρω τι λένε οι γιατροί σου. Εγώ σου λέω, τι λέει η Εκκλησία και τα ιερά βιβλία της. Κάνε υπακοή και νήστεψε το λάδι, και εγώ θα έχω την ευθύνη, εάν πάθεις τίποτε».

Ο ιερέας έπραξε, όπως του είπε ο πατήρ Σίμων, και το ποθούμενο ήρθε. Γιατρεύτηκε τελείως από το έλκος. (Γ-150/151)

65. Τάσεις αυτοκτονίας. Μια μέρα ένα ανδρόγυνο μπήκε στο κελλάκι του Γέροντα, έπεσε στα πόδια του κλαίγοντας, και του ζήτησε να προσευχηθεί στο Θεό για το παιδί τους, που ήταν στρατιώτης και είχε τάσεις αυτοκτονίας. Ο Γέροντας τους είπε τα ακόλουθα:

«Πώς το παιδί σας να μην έχει τάσεις αυτοκτονίας, τη στιγμή που εσείς, οι γονείς, δεν έχετε μπει μέχρι τώρα μέσα σε εκκλησία; Ούτε ξέρετε, τι θα πει νηστεία, και ειδικά Τετάρτη και Παρασκευή, και στο σπίτι σας δεν έχετε ανάψει ποτέ καντηλάκι;»

Οι γονείς τα χάσανε και είπαν: «Ναι, πατέρα Σίμονα, αυτή είναι η αλήθεια, όπως ακριβώς τα είπατε. Ούτε καντηλάκι ανάβουμε στο σπίτι μας». Και κλαίγανε οι δύο μετανοημένοι. Ο Γέροντας τους έδωσε τότε σχετικές οδηγίες για εξομολόγηση με ειλικρινή μετάνοια, εκκλησιασμό, νηστεία και λοιπά χριστιανικά καθήκοντα και πρόσθεσε: «Το παιδί σας σύντομα θα απαλλαγεί από αυτές τις δαιμονικές σκέψεις αυτοκτονίας και θα ομολογήσει τον Κύριό μας». Το ζευγάρι υποσχέθηκε υπακοή. (Γ-154)

66. Ταπεινός γέροντας. Μια άλλη κυρία γράφει ότι έκανε υπακοή σε ό,τι της έλεγε ο Γέροντας, και όλα πηγαίνανε καλά. Άκουγε και από άλλους ανθρώπους για πολλά θαύματα που γίνονταν, αλλά ο Γέροντας δεν άφηνε να τα λένε και να τα συζητάνε. Τους μάλωνε, δεν ήθελε να τα λένε. Ήταν πολύ ταπεινός. Έλεγε: «Όσο ζω εγώ, δεν θέλω να λέτε τίποτα. Όταν φύγω από εδώ, τότε κάντε ό,τι θέλετε». (Γ-187)

67. Πολλαπλασιασμός ψαριών. Μια κυρία διηγείται: «Θυμάμαι, μια φορά είχε έρθει πολύς κόσμος στην εκκλησία και τηγανίζαμε ψάρια. Εκείνη τη στιγμή είπα στον Μοναχό που ήταν δίπλα μου: «Πάτερ, είναι πολύ λίγα τα ψάρια για τόσο κόσμο που έχουμε, και δεν θα φτάσουν». Και εκείνος μου απάντησε: «Κυρία Χαρίκλεια, μην ανησυχείς. Τόσα είπε ο Γέροντας να πάρουμε. Θα τα ευλογήσει εκείνος και θα φτάσουν».

Ήρθε η ώρα, στρώσαμε την τραπεζαρία, ήταν όλα έτοιμα και κάθισε όλος ο κόσμος για φαγητό. Όσοι ερχόντουσαν όλη την ημέρα, έτρωγαν και αυτοί. Πήγαμε να καθαρίσουμε τα τραπέζια και είδαμε ένα ταψί γεμάτο ψάρια. Έμεινα με το στόμα ανοιχτό και μου λέει ο πατέρας: **«Βλέπεις, κυρία Χαρίκλεια, πόσα ψάρια μείνανε»;** Και του λέω: «Το βλέπω. Αυτό είναι μεγάλο θαύμα! Ο πατέρας Σίμων είναι άγιος!» (Γ-196)

68. Με το «παλιό» για να μη χωρίσουν. Μια κυρία, πνευματικό παιδί του Γέροντα, εξομολογήθηκε τον λογισμό στον πατέρα Σίμωνα, διότι ένοιωθε αναστάτωση, τι να ακολουθήσει, δεδομένου ότι **ο σύζυγός της και η οικογένειά του ανήκαν στην τάξη του Παλαιού Ημερολογίου, ενώ η ίδια ακολουθούσε το Νέο. Ο Γέροντας της είπε ν' ακολουθήσει τον άνδρα της, για να μην έχουν διχόνοια στο σπίτι της.** (Γ-209)

69. Για το κακό στην Κύπρο. Κάποια κυρία από την Κύπρο επισκέφθηκε τον Γέροντα στο μοναστήρι γύρω στο 1979 (δηλ. μετά την Τουρκική εισβολή του 1974). Άρχισε να του λέει διάφορα θαυμάσια που γίνονταν σ' αυτήν από τον Κύριο και την Παναγία και ζητούσε τη συμβουλή του. Κι' αυτός της απάντησε:

«Να τα λες, παιδί μου, να τα λες. Ο Θεός σου τα δίνει, για να τα λες. **Και στην Κύπρο να τα λες, παιδί μου, διότι το κακό στην Κύπρο δεν τελείωσε. Το κακό που θα γίνει, είναι μεγάλο εκεί στην περιοχή, εάν δεν μετανοήσει ο κόσμος.** Αυτά που βλέπεις ή ακούς, είναι του Θεού, παιδί μου, και να τα λες». (Γ-237)

70. Προφητεία του Γέροντος Σίμωνος απομαγνητοφωνημένη.

«...Όπως βλέπουμε σήμερα τον κόσμο γενικώς, ότι δεν εδύνατο ο Θεός πλέον να ανεχθεί εκείνη την λυπηρά κατάσταση σ' όλη την οικουμένη, μηδαμώς εξαιρουμένης και της Ελλάδος, που την αγαπά περισσότερο και το οποίο στα χαρτιά μας λέει και σε λίγο πραγματοποιούνται, ότι η Ελλάς, **η Ελλάς θα δείτε σε λίγο πόσο θα γίνει μεγάλη, μεγάλη, μεγάλη. Όχι μόνο θα δείτε, θα έχει εξαιρετο και λαμπρό παράδειγμα εις όλη την Οικουμένη, διότι ενθυμείσθε ότι εδώ δεν εκχύθηκε αίμα, όταν εκήρυξε ο Απόστολος Παύλος, ενώ ξέρεις τι αίμα χύθηκε σ' όλα τα έθνη.**

Ενθυμείσθε ότι είπε, τι είπε ο Χριστός, όταν επήγαν τινές Έλληνες, όταν επήγε ο Ανδρέας και ο Φίλιππος. Ενθυμείσθε τώρα που είπανε, τινές άνδρες ιδείν θέλουνε τον Κύριο και είπε: **«Νυν εδοξάσθη ο Υιός του Ανθρώπου».** Και γιατί; Πώς γιατί; Τα πράγματα μαρτυρούν γιατί. Είπαμε ότι, διότι δεν εκχύθηκε αίμα, διότι μετά πιστών φιλοσόφων επλησίαζαν τον Θεό μερικοί. Και διά τούτο, ήταν ετοιμασμένοι και ωραία ψυχαί. Εις αυτές τις ωραίες ψυχές λοιπόν θέλησε ο Θεός, τις ολίγες, να πλέξει το εγκώμιο.

Συν τούτο έχουμε και ένα άλλο. Ποιος ο λόγος λοιπόν, αυτοί οι Απόστολοι, να μην έγραψαν τα Ευαγγέλια, την Καινή Διαθήκη, τα άλλα όλα εις την εβραϊκήν γλώσσα, την δική τους, που μάλιστα ήταν και αγράμματοι; Προς εντροπήν των συμπατριωτών, διότι ήταν ανάξιοι αυτοί, που σταύρωσαν τον Χριστό, να ακούσουνε στην εβραϊκή γλώσσα τα λόγια αυτών. **Και έγραψαν εις την ελληνική, γιατί η Ελλάς είχε την γλώσσα αυτήν, η οποία ήταν ωραία γλώσσα, αφ' ενός μεν που ήτανε ωραία γλώσσα και είχε απήχηση σ' όλη την οικουμένη, αλλά αφ' ετέρου δε, ότι ήτανε και άξιοι. Διότι δεν ηθέλησαν να κάνουν κακό.** Ότι ήτανε αμαρτωλοί, όλος ο κόσμος. Ήτανε αμαρτωλοί, αλλά όμως και δεν μπορούσανε να μην δεχθούν το ωραίο, το οποίο ήκουσαν, την υψηλήν αυτήν, την υψηλή διδασκαλία, την εδέχθησαν. Όχι ότι δεν ήτανε αμαρτωλοί. Αμαρτωλοί ήτανε, αλλά δεν εδέχοντο τα άλλα έθνη. Ολίγοι μόνοι. Και γι' αυτό έγιναν τόσα και τόσα μαρτύρια, τις χιλιάδες των μαρτύρων. Άρα, λοιπόν, **διά τούτο και φυλάει ο Θεός την Ελλάδα, τώρα ιδιαιτέρως να την δοξάσει, αν και πάντοτε έδειχνε το μεγαλείον (η Ελλάς), όταν εγινότανε πόλεμος, αλλά και τώρα ιδίως που πρόκειται λοιπόν άπαντες διά παντός.**

Όχι ότι θα την μεγαλώσει ο Θεός. Θα την ανυψώσει, θα την δοξάσει. **Τώρα όμως, ολίγες ημέρες έχουμε, οπότε επέρχεται η κάθαρσις, έχουμε ολίγες ημέρες -να μην έρχονται σε απόγνωση (οι Έλληνες).** Μόνο οφείλουμε να κηρύττουμε παντού και να λέγομε παντού ότι και πολλά καλά θέλουμε (δεις). Έχει πει και ο Θεός ότι **«ουδέ θριξ της κεφαλής δεν θα πειραχθή εις τους μετανούντας»**, αλλά όχι μετάνοια όπως την θέλουμε.

Άρα λοιπόν, αγαπητοί, οφείλουμε να γνωρίσουμε ότι, **μη φοβηθούμε ό,τι λέγουν, ό,τι κάνουν και ό,τι γίνεται, «ταύτα δει γενέσθαι».** **Καταλάβετε; Πρέπει να γίνουν αυτά.** Ήρθε η ώρα πλέον να καθαρίσει -όχι η Δευτέρα Παρουσία- να καθαρίσει η ήρα από το στάρι.

Και η πρώτη, η πρώτη Ελλάς (θα είναι) αυτή που θα υποστεί από τους Τούρκους μία μικρή, μία μικρή -αυτήν όπως είπομεν- προσβολή, αλλά είναι ο τάφος τους όμως -της Τουρκίας. Ο τάφος τους καθώς το είχανε πει και αυτοί οι Τούρκοι, όπως είπαν μερικοί τώρα...

Άρα λοιπόν, άρα λοιπόν, **να είμεθα ετοιμασμένοι, χαρούμενοι, ότι ο μετανού άνθρωπος, δεν πρόκειται να υποστή τίποτα.** Να είμεθα χαρούμενοι, διότι εγνωρίσαμε τον Χριστό, αλλά όχι όμως να τον λατρεύουμε όπως θέλει (ο) καθένας και (να) λέγονται χριστιανοί άνθρωποι (οι ετερόδοξοι).

Αν θέλουμε να δούμε τον Χριστό, πρέπει να είμαστε ανεξίκακοι, πρέπει να έχουμε αγάπη, διά να την μεταδίδουμε και αυτοί, με την συμπεριφορά μας, με τον τρόπο μας και με τις καλές πράξεις μας. Και αν οι άλλοι άνθρωποι είναι αδύνατοι, να τους βοηθήσουμε. Εάν οι άλλοι αυτοί είναι κακοί, να προσπαθήσουμε, αν είναι δυνατόν θα δεχθούν, να δεχθούν την διδασκαλία του Χριστού. Τότε ασφαλώς ο άνθρωπος αυτός θα καταξιωθεί διά διπλής, όχι μερίδος, αλλά τιμής παρά του Θεού και παρά των ανθρώπων». (Γ-258/259/260)

71. Κρέας για ανάπαυση των προσκυνητών. Ο Γέροντας Σίμων, διηγείται ο μοναχός Ξένος, ο οποίος γνώριζε τον Γέροντα από τότε που τον είχε επισκεφθεί, ως λαϊκός ακόμα, στην Αγία Βαρβάρα, στη Λυκόβρυση, για να εξομολογηθεί, δεν διέθετε την παιδεία του κόσμου. Είχε όμως την κατά Θεόν, που είναι η βαθειά ευλάβεια. Αυτή τον βοηθούσε να έχει πολλή διάκριση, πράγμα το οποίο είναι ίδιον των πεπαιδευμένων ανθρώπων. Άφηνε κάθε τύπο στην άκρη, για να αναπαύσει τον άνθρωπο.

Μοσχάρι ολόκληρο παρέθετε ο Γέροντας στην Τράπεζα του Αγίου Παντελεήμονα, για να ευφράνει τους προσκυνητές, γράφει ο μοναχός Ξένος, ο οποίος είπε στον Γέροντα: «Μα, Γέροντα, τα μοναχικά τυπικά λέγουν όχι κρέας». Και ο Γέροντας του είπε: «Ναι, παιδί μου, αλλά αυτή τη μέρα ας δώσουμε τα πάντα τοις πάσι»!

«Μα, Γέροντα, οι μοναχοί έχουν αποκάμει από την φιλοξενία», αντέτεινε, πάλι, ο μοναχός Ξένος, για να λάβει την απάντηση:

«Ας δώσουμε, παιδί μου, τα πάντα για τη σωτηρία του κόσμου. Ο Χριστός έδωσε τον Εαυτό Του, Εμείς ούτε φαγητό να μην τους δώσουμε; Πάνω απ' όλα αγαπήσατε την σωτηρία του κόσμου». Και ποτέ δεν μετρούσε ο Γέροντας, πόσοι ωφελούνται απ' αυτές τις μακρές και μεγάλες θυσίες του. Ας πέφτει ο σπόρος και ο Θεός ας αυξάνει τα πνευματικά μας γεννήματα στη Βασιλεία Του. Άλλωστε, συνεχίζει τη μαρτυρία του ο μοναχός Ξένος, και το Μοναστήρι που έστησε στα βράχια της Πεντέλης, δεν το έκανε για τόπο άσκησης, όσο για αναπαυτήριο των κουρασμένων ψυχών, όπως ο ίδιος ο Γέροντας του εμπιστεύθηκε στο Νοσοκομείο Κληρικών Ελλάδος, όταν ο π. Ξένος τον επισκέφθηκε εκεί. (Δ-24/25)

72. Γέροντας Σίμων και πετραχήλι. Ο ίδιος ως άνω μοναχός Ξένος, σ' ένα άλλο σημείο της μαρτυρίας του, γράφει:

«Αν θέλουμε να παριστάνουμε τον Γέροντα Σίμωνα, πρέπει να τον παρουσιάζουμε με το επιτραχήλιο. Αυτή είναι η πιο εκφραστική και αληθινή του πατρός Σίμωνος παράσταση. Ο Γέροντας όλους με το πετραχήλι τους περίμενε. Να τους αναπαύσει. Να τους ξεκουράσει. Και, χωρίς να το καλοσκεφτείς, γονάτιζες μπροστά του. Το επιτραχήλιο είναι ο μεγαλύτερος φύλακας του πνευματικού και του εξομολογουμένου η αληθινή «κατάπαυσις» των παθών. Αν δεις πνευματικό χωρίς πετραχήλι, μην πλησιάσεις για εξομολόγηση». (Δ-24)

73. Σταύρωμα στα φαγητά. Ο Γέροντας έλεγε, **ότι πίνουμε ή τρώμε να το κάνουμε πρώτα «στριφτό», εννοώντας να το σταυρώνουμε, γιατί την εποχή μας όλα τα τρόφιμα είναι γεμάτα ορμόνες και φυτοφάρμακα. Έτσι, με το «στριφτό», δεν θα έχουμε πρόβλημα.** (Δ-38)

74. Νηστεία και θηλασμός. Ήταν Μεγάλη Τεσσαρακοστή, μία χριστιανή θηλάζε το παιδί της και τηρούσε τη νηστεία. Ωστόσο, ο ιατρός, της είπε να τρώει απ' όλα, διότι θηλάζει και η κατάλυση δεν είναι αμαρτία. Η γυναίκα υπάκουσε και σε μία εβδομάδα στέρεψε το γάλα της και

άρχισε να δίνει στο παιδί γάλα του εμπορίου. Στενοχωρήθηκε πολύ. Η συνείδηση την έλεγχε. Υπέθεσε ότι κάποια σοβαρή αμαρτία είχε κάνει και άρχισε να ψάχνει για έναν καλό πνευματικό. Της συνέστησαν τον πατέρα Σίμωνα. Πήγε στον Γέροντα και εξομολογήθηκε.

«Αυτό που έκανες είναι αμαρτία, να καταργήσεις την νηστεία», της είπε ο Γέροντας. **«Όταν, παιδί μου, κάνεις την νηστεία, δεν παθαίνεις τίποτα, είσαι υγιέστατη. Το γάλα δεν σταματάει, αλλά πληθαίνει. Γι' αυτό, εάν θέλεις να έλθει ξανά το γάλα, να κάνεις την νηστεία όλη, όπως λέει η Εκκλησία»**, είπε τελειώνοντας ο Γέροντας.

Έτσι, η κυρία υποσχέθηκε ότι στο εξής θα τηρήσει όλη τη νηστεία.

«Σε μια εβδομάδα γέμισαν τα στήθη μου με γάλα», έλεγε κατόπιν. «Έτρωγε το παιδάκι μου, δάνειζα και σ' ένα άλλο παιδάκι, που δεν είχε γάλα η μητέρα του»! (Δ-74)

75. Αρρώστιες, από κατάργηση των νηστειών. Μια συμβουλή, που έδινε σε όλους ο μακαριστός Γέροντας Σίμων, ήταν: **Όποιος νηστεύει την νηστεία που λέει η Εκκλησία μας γίνεται καλά. Γι' αυτό όλος ο κόσμος είναι γεμάτος αρρώστιες σήμερα, διότι κατήργησαν τις νηστείες.** (Ε-140)

76. Αγιασμός στο αυτοκίνητο. Έλεγε κάποιος, ότι ο π. Σίμων ήταν πνευματικός του και, όταν αγόρασε το πρώτο του αυτοκίνητο, πήγε στον παππούλη να του κάνει αγιασμό. Ο Γέροντας του είπε:

«Παιδί μου, το αυτοκίνητο να το έχεις κατ' οίκον εκκλησία, δηλαδή, όταν παίρνεις ανθρώπους, να τους πηγαίνεις εκεί ακριβώς που μένουν, ούτε πιο πάνω, ούτε πιο κάτω. Και μέσα στο αυτοκίνητο να λέτε ωφέλιμα πράγματα». (Δ-97)

77. Την αλήθεια στα παιδιά. Μια κυρία τον ρώτησε: «Γέροντα, να λέμε στο εγγονάκι μου την αλήθεια για κάποιο οικογενειακό πρόβλημα που έχουμε»;

Ο Γέροντας της απήντησε:

«Ναι, παιδί μου, την αλήθεια να του λέτε, όσο μικρό και αν είναι». (Ε-86)

78. Ο κόσμος γεμίζει δαιμονικούς γορίλες. Στη μαρτυρία του για τον Γέροντα, γράφει, μεταξύ άλλων, ένα πνευματικό του τέκνο: «Κοιμάμαι ξανά και βλέπω πάλι τον Γέροντα, με τα πνευματικά του παιδιά, στην κορυφή ενός ψηλού βουνού. **Κάποιο απ' τα παιδιά τόλμησε, ενώ γνώριζε ότι ο Γέροντας είχε κοιμηθεί, να τον ρωτήσει, πώς θα πορευθούμε στη ζωή χωρίς εκείνον.** Οδήγησε τότε την ομάδα σε ένα τέτοιο σημείο του βουνού, ώστε να φαίνονται οι πρόποδες του. Στο αντίκρισμα, όλοι τρόμαξαν. **Υπήρχε ένας κόσμος γεμάτος από τεράστιους γορίλες. Και λέγει ο Γέροντας. Αυτός θα είναι ο κόσμος σε μερικά χρόνια.** Στην ερώτηση, πως θα ανταπεξέλθουμε, απάντησε προφητικά: **«Εσείς θα έχετε το αρνί, κι' εγώ θα σας δίνω το χορτάρι».** Το αρνί είναι ο Χριστός, ήθελε να πει ο Γέροντας, όπως αναφέρει και το Ευαγγέλιο. Όταν λοιπόν θα είμαστε στον Χριστό, θα έχουμε την προστασία του Θεού με την ευχή τη δική του». (Δ-250)

www.indleo.gr